

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, SEPTEMBER 1947

V PRAZE. 15. září 1947.

Ročník 68 (2)

Číslo 9

OBSAH:

Zmrtvýchvstání do nového světa	131
Boží milosrdenství a odpuštění	137
Dílo království	144

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Uředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník.

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučováni budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organisace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organisace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřený v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organisace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplní zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidružuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organisací. Zastává se plně a nespouštěje Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozeprá a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:	1. týden: Zmrtvýchvstání do nového světa	odst. 1-21
	2. týden: Zmrtvýchvstání do nového světa	odst. 22-41
	3. týden: Boží milosrdenství a odpuštění	odst. 1-20
	4. týden: Boží milosrdenství a odpuštění	odst. 21-40

Dbejte hlasu dobrého pastýře!

Čtenáři Strážné Věže, pozor!

Hlas dobrého pastýře volá a stále více „jiných ovcí“ (Jan 10:16) shromažďuje se v jeho ovčinci, to jest na místě bezpečném před nastávající světovou pohromou. Avšak daleko větší počet upřímných lidí je roztroušen

po celé zemi ve všech národech, a ke všem těm musí proniknouti volání dobrého pastýře. — Jako čtenáři Strážné Věže můžete i vy býti účastni na díle zvěstování království. Nabízíme vám proto

20 brožur „Veselte se národové“ po Kčs 4—
za sníženou cenu Kčs 70.— anebo 10 brožur za Kčs 35.— včetně poštovného.

Objednejte u WATCH TOWER, SUCHDOL U PRAHY, KAMÝCKÁ 684.

Příslušnou částku nám zašlete vplacným lístkem poštovního úřadu, který přibalíme k zásilce. Velmi nás potěší, jestliže nám koncem měsíce podáte krátkou

zprávu o tom, kolik brožur jste mohli rozšířiti mezi svými bližními a kolik času (hodin) jste k tomu použili.

Zmrtvýchvstání do nového světa

„Ustanovil den, ve kterém bude souditi svět spravedlivě skrze muže, kterého (k tomu) určil a všem ověřil tím, že ho vzkřísil z mrtvých.“ — Sk. ap. 17:31; *Sýkora*

JEHOVA Bůh, jenž buduje nový svět spravedlnosti, rozhoduje o tom, kdo má být vzkříšen z mrtvých a kdy má být vzkříšen. Zachovává určitý pořádek ve vzkříšení. Základním údem nového světa je jeho jednorozený Syn, Mesiáš. Jehova poskytl záruku příchodu tohoto vytouženého světa tím, že vzkřísil Mesiáše z mučednické smrti, povýšil ho a posadil po své pravici v nejvyšších nebesích. Král David, jenž seděl na trůně jerusalemském, napsal o tom kdysi tato slova: „Řekl Jehova Pánu mému: Sed na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých. Berlu moci tvé vyše Jehova ze Siona, řka: Panuj uprostřed nepřátel svých!“ — Žalm 110:1, 2.

2 Ten, jehož David z Božího vnuknutí nazval „Pán můj“, jest Jehovův král nad novým světem. V této královské vlastnosti bude soudcem, skrze kterého Jehova Bůh bude souditi živé i mrtvé. On má moc nekonečného života, nesmrtelnosti, a proto mu řekl Jehova: „Ty jsi kněz *na věky* podle řádu Melchizedehova.“ (Žalm 110:4) Nový svět bez konce pod nesmrtelným králem je docela možný a je nablízku. Soud mrtvých stejně jako i živých je nevyhnutelný, a to nutně zahrnuje vzkříšení mrtvých, kteří leží v hrobech.

3 Ve svém prvorozeném Synu, jenž se stal Mesiášem, položil veliký stvořitel základ ke všemu stvořenému, k vesmíru viditelnému i neviditelnému. Prvorozený jeho Syn byl prvním stvořením Božím. Nato stvořil Bům skrze něho všechno ostatní, co bylo uvedeno v Jsoucnost. On byl „počátek stvoření Božího“, nikoli původce stvoření, ale první, kterého Bůh stvořil a kterého stvořil bez součinnosti kohokoliv jiného. (Zjev. 3:14) Proto je jen rozumné dovozovati, že s ním Jehova Bůh započne nový svět spravedlnosti, onen svět, jenž má zaujmouti místo „přítomného zlého světa“ jeho nepřátel. V zájmu spravedlivého nového světa obětoval se prvorozený Syn Boží a podstoupil násilnou smrt na zemi; proto je čestně nazván „Beránek zabitý od založení světa“. (Zjev. 13:8) S ním jakožto základem bude chystaný svět zajisté spravedlivý a Jehovovi vždy věrný.

4 Plným právem vzkřísil jej pak Bůh ze smrti a povýšil ho k postavení vyššímu než měl kdy předtím, od doby svého stvoření. O tomto vysoce zvelebeném Synu je psáno: „Kterýž jest obraz neviditelného, a prvorozený všeho stvoření. Neboť skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti: všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším a všecko jím stojí. A on jest hlava těla Církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel.“ — Kol. 1:15-18.

5 Ježíš Kristus byl prvním, jenž byl vyznamenán zmrtvýchvstáním k věčnému životu. To odlišuje jeho zmrtvýchvstání od zmrtvýchvstání synů jistých žen z doby před Kristem. Tyto ženy „obdržely vzkříšením své mrtvé“ z rukou proroků Eliáše a Elizea. (Žid. 11:35; *Sýkora*) Synové těchto žen nebyli vzkříšeni k věčnému životu, ale po čase zase zemřeli, protože Ježíš Kristus se nestal ještě „Beránkem zabitým“, který snímá hříchy světa. Byli stále ještě podrobeni smrti. Pokud však jde o Ježíše Krista, je faktem, že „Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje.“ — Řím. 6:9.

6 Již před svou smrtí a zmrtvýchvstáním vzkřísil Ježíš Kristus různé lidi k životu. Byla to dcera Jairova, jež zemřela krátce před příchodem Ježíšovým; pak syn vdovy z Naím, kterého nesli právě na hřbitov, když Ježíš zastavil pohřební průvod; a Lazar, bratr Marie a Marty, jenž byl čtyři dni mrtev a jehož mrtvoval ve skalní hrobce již páchla. Ježíš poslal svých dvanáct apoštolů kázat a uzdravovati a přikázal jim též „křísiti mrtvé“. Když poslal Janu Křtitele do vězení zprávu, tu mezi důkazy, že on je ten, jehož seslal Bůh, uvedl i fakt, že mrtví vstávají aneb jsou „kříseni“. Všichni jím aneb jeho učedníky vzkříšení vrátili se však opět k porušení a k prachu země. „Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení... A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval k porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné. Protož i v jiném Žalmu říká: Nedáš svatému svému viděti porušení.“ Tak zní prohlášení apoštola Pavla ve Skutcích 13:37, 34, 35. Proto mohl Ježíš o sobě mluvit jako o „prvním i posledním, kterýž byl mrtvý a ožil“. Pravit: „Já jsem... živý, jenžto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.“ — Zjevení 2:8; 1:18.

7 Mojžíš a ostatní proroci tedy správně předpověděli budoucí události, totiž „že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo“. (Sk. ap. 26:22, 23) I apoštol Jan správně prohlásil, že jeho poselství je od Ježíše Krista, „jenž jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých“. (Zjev. 1:5) On byl první

- 1) Jakým zázrakem zaručil Jehova příchod nového světa?
- 2) Koho bude souditi král Jehovův? a co je s tím nutně spojeno?
- 3) Kdo je základem nového světa? a je to rozumné, dovozovati, že je to on?
- 4) Co s ním učinil Jehova za tím účelem?
- 5) Nakolik liší se jeho zmrtvýchvstání od vzkříšení synů jistých žen za starých časů?
- 6) Nakolik bylo vzkříšení Ježíše odlišné od vzkříšení těch lidí, které vzkřísil on anebo jeho učedníci?
- 7) Jak má tedy Ježíš přednost ve zmrtvýchvstání?

i poslední, jenž měl povstati z mrtvých přímou mocí Boží bez prostřednictví jakéhokoli tvora. On měl přednost v zázraku vzkříšení, a jeho vzkříšení bylo počátkem „prvního vzkříšení“, kterého jsou účastní křesťané. — Zjevení 20:5, 6.

JE VZKRÍŠENO TOTÉŽ TĚLO?

8 Když Ježíš byl vzkříšen z mrtvých a z pekla (hrobu), tu překročil zprvu k tomu, aby svým učedníkům četnými důkazy ukázal, že žije, a dále aby k nim mluvil o království Božím. Za tím účelem musel se zjevit ve viditelném, pozemském těle, které mohly jejich oči viděti. Tím však se nepokoušel snad dokázat, že vzal na sebe opět ono hmotné tělo, které položil ve smrti jako oběť. Kdysi řekl, že on je chléb s nebe a že chléb, který dává za život nového světa, jest jeho tělo, které znamená „pravý pokrm“ čili skutečnou potravu. Proto neklamal svět, bera své tělo zpět a nechávaje svět dále umírat, nýbrž obětoval své tělo navždy. Tak mohl svět z jeho hodnoty se živiti a nabýti věčného života. Obětoval své tělo, mohl Ježíš vstoupiti do nebe a předložiti hodnotu svého lidského života jako výkupné za všechny ty z lidstva, kteří v něho věří. — Sk. ap. 1:1-3; Jan 6:51-58; Žid. 9:24-26

9 Během čtyřiceti dnů mezi svým zmrtychvstáním a nanebevstoupením byl Ježíš pro své učedníky po většinu času neviditelný. Proč? Protože se vrátil do duchovní říše života. Petr, který viděl Ježíše v oněch čtyřiceti dnech, nám praví, že byl usmrcen v těle a oživen — nikoli zase v těle, ale „v duchu“. Z té příčiny nemohli jej učedníci Ježíšovi viděti, leč by se jim zjevil. (1. Petra 3:18; *Allioli*) Jak praví Pavel v páté kapitole svého druhého listu Korintským, byl v případě Ježíšově „pozemský příbytek stánkový zbourán“ (*Sýkora*), aby jeho lidský život zůstal obětí. Když se Ježíš zjevil svým učedníkům za zavřenými dveřmi anebo kdekoli jinde, tu se ztělesnil a objevil se v lidských tělech v jiném rouchu, aby se jim tak navenek projevil, aby mohli s ním mluvit. Jelikož byl na Golgotě přibit na kmen, mohl se plným právem nejméně při dvou příležitostech zjevit v stejných tělech jako bylo ono, ve kterém zemřel na dřevě. Kdyby se však někdo jiný z duchovního světa ztělesnil takovým způsobem, byl by to podvod. Když se zjevil svým učedníkům, tu jej viděli v tělech z masa a kostí; nešlo tedy snad o tak zvané „strašidlo“. Ve chvíli, kdy Ježíš zmizel jejich zrakům, rozpustil tato těla a stal se jako duch pro ně neviditelným.

10 Učedníci nemohli viděti slavné duchovní tělo, v němž Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých. Náboženství jsou naprosto na omylu, jestliže se domnívají a učí, že vzkříšený Ježíš proto, že se zjevoval v tělech z masa a kostí, musí na věky v nebi stavěti na odív takové tělo s nezahojenými ranami po bičování a s nezacelenými otvory po hřebech a kopí. Trvale otevřené rány zpravidla zesměšliví, a zůstaviti je otevřené odporovalo by hojivé síle živého organismu. Takové tělo nebylo by slavným tělem, hodným věrného Ježíše: a žádati od něho, aby je nosil na věky, znamenalo by proň ponížení a neoslavení. (1. Petra 1:21) V takovém těle nemohl by býti „obraz“ osoby svého nebeského Otce, nýbrž byl by navždy obrazem odsouzeného zločince-otroka, kterého vydal Řím veřejné potupě na kmeni. (Žid. 1:3) Takové probodané tělo z masa a krve bylo by též nemožnou věcí v přítomnosti Boží v nebi. Apoštol Pavel praví nám ve svém pojednání o zmrtychvstání jasně a zřetelně, že „tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou“. Člověk z ma-

sa a krve nemůže Jehovu Boha viděti a žíti. (1. Kor. 15:50; 2. Mojž. 33:20) Když tedy Ježíšovi učedníci spatřili, jak z Olivové hory východně od Jerusalema vystupuje do nebe a mizí, tu to bylo příčistí faktu, že Ježíš rozpustil tělo, v němž ho při této příležitosti viděli. — Skutkové apoštolů 1:1-9.

11 Ježíšovo vystoupení a zmizení bylo podobné jako u anděla, který se zjevil Samsonovým rodičům a o němž čteme: „Neboť když vstupoval plamen s oltáře k nebi, vznesl se anděl Jehovův v plameni s oltáře: Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi. A již se více neukázal anděl Jehovův Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue, že byl anděl Jehovův.“ (Soud. 13:20, 21) Když Ježíš zmizel zrakům svých učedníků, vystoupil neviditelně, jako oslavený duch, do nebe, do přítomnosti svého Otce Jehovy. Ve shodě s tímto faktem neřekli andělé, kteří se k nebi vzhlížejícím učedníkům zjeví v lidských tělech, že tento Ježíš přijde opět v těmž těle, v němž ho viděli vystupovati do nebe. Andělé pravili, že přijde „týmž způsobem“, to jest světem v celku nepovšimnutý, neboť svět jej více neuvidí v těle. — Sk. ap. 1:10, 11, *Žilka*; Jan 14:19.

12 V odpověď na otázku o zemřelých křesťanech: „Kterak pak vstanou mrtví? A v jakém těle přijdou?“ odvětil Pavel: „Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá oživeno, leč umře. A což rozsíváš, ne to tělo, kteréž polom vzroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kterékoli jiné. Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo. . . Tak i vzkříšení z mrtvých.“ Tak jako Ježíš byl usmrcen v tělesném těle, ale oživen v těle duchovním, tak je tomu i u zástupu jeho věrných následovníků, u jeho církve: „Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest také duchovní tělo.“ (1. Kor. 15:35-44) Údové křesťanské církve měli na této zemi pouze přirozená, tělesná těla, a jejich proměna ve zmrtychvstání děje se z této příčiny: Jehova Bůh zplodil je svým duchem v duchovní své dítky a přichystal jim nebeské dědictví. Aby tedy mohli nebeské to dědictví převzít, vzkřísí je Jehova Bůh ve zmrtychvstání jako duchovní tělo, aby byli rovni své oslavené hlavě, Ježíši Kristu. Tak rozhoduje konečné určení tvora, jakého těla se mu dostane ve zmrtychvstání, a Bůh dá každému to tělo, jaké se jemu jako stvořiteli líbí.

13 Aby Ježíš byl ve zmrtychvstání touž osobou jako předtím, to nebylo odvislé od toho, zda obdržel totéž tělo, v němž zemřel jako člověk na zemi. Podobně i fakt, že v době svého pozemského života byl týmž jednozplozeným Synem Božím, nebyl odvislý od toho, zda měl totéž tělo, které mu bylo dáno v nebi ve chvíli, kdy byl stvořen jako „počátek stvoření Božího“. Mohl proto zde na zemi jako člověk s tělesným tělem říci: „Prvé nežli Abraham byl [1900 let předtím], já jsem.“ Co tohoto jednozplozeného Syna dělalo touž osobou, bylo tedy zachování jeho osobnosti, a to v obou případech: když se vzdal své nebeské slávy a stal se člověkem, a pak když obětoval svou lidskou přirozenost a byl opět — tentokrát navždy — vzkříšen k ži-

8) Proč při vzkříšení nechal na sebe opět své dřívější lidské tělo?

9) Proč jej učedníci po většinu času neviděli, a jakým způsobem zjevil se jim při některých příležitostech?

10) Proč jsou náboženství na omylu, domnívají-li se, že Ježíš musí v nebi na věky stavěti na odív své ukřižované tělo?

11) Jak vstoupil tedy Ježíš do nebe, a jak zase přijde?

12) Jak budou vzkříšení údové církve Kristovy, a proč?

13) Jak zůstala zachována Ježíšova osobnost přes změnu jeho těla ve vzkříšení?

votu duchovnímu. Ve zmrtnýchvstání vzkřísil Jehova Bůh osobnost Ježíšovu znovu. To zahrnovalo všechny vlastnosti zdokonalené poslušnosti a plně vyzkoušené ryzostí, kterých nabyl Ježíš věrným svým během na zemi. Zahrnovalo to i všechny jeho vzpomínky na jeho bytí na zemi, ba i ty z doby jeho předlidské existence v nebi. Tělo, jež obdržel Ježíš ve zmrtnýchvstání, bylo tělo podle zalíbení jeho Otce Jehovy, a Písmo svaté nás ujišťuje, že bylo slavnější a vznešenější než to, které měl před tím než se stal člověkem.

14 Apoštol Pavel mluví o zmrtnýchvstání následovníků Kristových, údů jeho církve, a praví, že budou proměněni: „Ale všichni proměněni budeme“, nikoli pozvolným vývojem, nýbrž „hned pojednou, v okamžení, k zatroubení posledního. Neboť zatroubí [bude dáno Boží znamení], a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme. Musí zajisté toto porušitelné (tělo) obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost“ (1. Kor. 15:51-53) Lidské tělo není nesmrtelné. Tento fakt sám o sobě dokazuje, že církev ve zmrtnýchvstání nezakusí tak zv. „zmrtnýchvstání těla“ znovuspojením jejich duší s dřívějšími lidskými těly. Ve zmrtnýchvstání dostane se věrné církvi odměny nesmrtelnosti, stejně jako Ježíši, který ji obdržel při svém zmrtnýchvstání. Obdrží ji v neviditelných tělech duchovních, takže jejich zmrtnýchvstání je pro lidské oko tak neviditelným jako tomu bylo u Ježíše. Apoštol Pavel praví zde: „První člověk, Adam, stal se živou duší, poslední Adam oživujícím duchem.“ (1. Kor. 15:45; *Slov. b.*) První Adam byl stvořen jako živá duše neboli lidský tvor. Poslední Adam však, Ježíš Kristus, byl při svém zmrtnýchvstání stvořen nikoli jako lidský tvor, ale jako duch, a proto je neviditelný.

15 Stejně je tomu u církve, jejímž nebeským ženičem je Ježíš Kristus. Osobnost každého údu církve souvisí se vzkříšeným tělem, jež dá Bůh podle svého zalíbení, a tak jsou všichni křesťané nově stvořeni. Nejsou stvořeni jako živé lidské duše jako jejich praotec Adam; naprosto ne, neboť tito křesťané byli Božím duchem zplomeni k duchovnímu dědictví a obdrželi podmíněné právo na život nebeský, odvislé od jejich věrnosti Bohu až do smrti. Na potvrzení toho dovoláváme se Petra, jenž píše těmto křesťanům: „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, vám.“ (1. Petra 1:3, 4) Ve zmrtnýchvstání církve dá tudíž Bůh věrným jejím údům život v těle, jež je ve shodě s nebeskou, duchovní nadějí, ke které byli zplomeni. Současně stvoří jejich osobnost znovu se všemi těmi křesťanskými vlastnostmi věrnosti, kterých nabyli na zemi následováním šlépějí Ježíšových. Jsou tudíž týmiž osobami, ačkoli nevstanou se stejnými těly, v nichž byli na zemi mučeni.

16 K takovým obracím se nyní slova apoštola Pavla Filipským 3:20, 21: „My své pravé občanství máme v nebi, odkud také očekáváme Spasitele, Pána Ježíše Krista, který přetvoří tělo našeho ponížení, aby našlo podobu, jakou má jeho oslavené tělo, poněvadž má působivost, která jej činí mocným všacko si podříditi.“ — *Žilka*.

ČAS ZMRTNÝCHVSTÁNÍ

17 Všemohoucí Bůh vzkřísí svou mocí skrze Ježíše Krista všechny mrtvé v hrobech, včetně křesťanské

církve. „Bůh pak i Pána Ježíše vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.“ (1. Kor. 6:14) Kdy se to má státi? Proroku Danielovi bylo řečeno, že vstane k svému údělu v novém světě „na konci dnů“; a Ježíš řekl svým učedníkům po čtyřikrát v jedné rozmluvě, že vzkřísí mrtvé „v poslední den“. Pravil: „Kdo jí maso z mého těla a pije mou krev, má život věčný, a já jej vzkřísím v poslední den... Nikdo nemůže přijíti ke mně, leč když jej přitáhne Otec, který mne poslal, já pak jej vzkřísím v poslední den... Vůle mého Otce jest, aby každý, kdož zří Syna a věří v něj, měl život věčný: a já jej vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6:54, 44, 40, 39; *Žilka*) To ukazuje s určitostí, že až do řečeného „posledního dne“ nepřišli věrní údové křesťanské církve při své smrti v těle ihned do nebe, ale že spali ve smrti, v hrobě, a museli čekat, až Ježíš je propůjčenou mu mocí a autoritou obnoví k životu. Pavel neočekával, že přijde do nebe před touto dobou, neboť sám řekl před 1900 lety: „Neboť já mám již být obětován; doba mého odchodu je tu. Dobrý zápas jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem zachoval. Na konec mně čeká věnec spravedlnosti, ježž mi v onen den odevzdá Pán, ten spravedlivý soudce, a nejenom mně, nýbrž i všem, kdož milovali jeho zjevení.“ — 2. Tim. 4:6-8; *Žilka*, 1. Petra 4:5.

18 V této souvislosti nám praví Pavel, kdy bude onen den, kdy se dostane odměna z rukou soudce, kterého ustanovil Jehova Bůh. O několik veršů dříve praví Pavel: „Osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení svého a království svého.“ (2. Tim. 4:1) Než budou mrtví vzkříšeni z hrobů, musí býti zřízeno Boží království a jeho soudce Ježíš Kristus musí býti dosazen na soudcovskou stolicí. Dalším důkazem, že královské panství musí býti v činnosti, jsou slova ve Zjevení 11:15-19: „I ozvaly se mocné hlasy v nebi: ‚Království světa [nového světa] připadlo našemu Pánu a jeho Kristu, i bude kralovati na věky věků... ‚Děkujeme tobě, Pane Bože vševládny, který jsi a který jsi byl, že ses ujal své veliké moci a začal kralovati: národy se rozhněvaly, ale tu přišel tvůj hněv a nastal čas, souditi mrtvé a dáti odplatu tvým služebníkům prorokům, svatým a těm, kteří mají úctu k tvému jménu, malým i velikým, a zhubiti hubitele země.‘ Otevřel se chrám Boží v nebi, bylo viděti truhlu jeho smlouvy v chrámě.“ — *Žilka*.

19 V té době „přijde“ Ježíš Kristus, to jest ujme se království, a Jehova vyšle berlu jeho mocí z nebeského hlavního města Sion a dá zemi pocítiti jeho moc. Ti křesťané, kteří žijí ještě na zemi v této podivuhodné době, nejsou vzati hned do nebe, aby s Kristem panovali v království. Tito dotud na zemi žijící křesťané mají vykonati na zemi určité dílo. Jaké to je dílo, to nám řekl Ježíš ve svém prorockém o znamení, z kterého máme poznati, že jsme dosáhli „konce světa“ a že žijeme v tomto „čase konce“, totiž: „A bude kázáno toto evangelium [zřízeného] království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdyž přijde sko-

14) Jak bude církev ve vzkříšení proměněna, a komu bude rovna?

15) Jak budou přes tuto změnu údobí církve ve vzkříšení stejnými osobami jako před tím?

16) Jak mluví Pavel o jejich proměnění ve Filip. 3:20-21?

17) Kdy má k tomuto vzkříšení dojiti podle výroků Daniele, Ježíše a Pavla?

18) Co musí býti zřízeno a v činnosti, když nastane toto vzkříšení, a které texty Písma to ukazují?

19) Jak „přijde“ pak Kristus, a proč jsou „mrtví v Kristu“ vzkříšeni před křesťanským ostatkem, jenž tehdy žije na zemi?

nání [veliký závěr tohoto času konce].“ V předchozích verších svého proroctví předpověděl Ježíš, že národy se rozhněvají tak, že bude bojovatí národ proti národu a království proti království, a že budou jeho věrné následovníky nenáviděti a pronásledovati, aby je zničili (Mat. 24:7-14) Tyto události vskutku nastaly. Zijeme nyní ve dnech křesťanského zbytku. Proto musí zesnulé, v hrobech odpočívající křesťané býti vzkříšeni v duchovním zmrtvýchvstání k nebeskému životu a k nesmrtnosti dříve než pozůstalý zbytek na zemi dokončí svou pozemskou pouť, než země a bude vzkříšen k nesmrtnému životu v nebesích. Takové je Bohem oznámené časové pořadí a opatření. Na důkaz uvádíme Tesalonickým 4:13-17.

20 „Také bychom vás, bratři, neradi nechali v nejistotě o lidech, kteří zesnuli. Nermuďte se pro ně, jako činí ostatní, kteří nic nevědí o naději. Věříme, že Ježíš umřel a vstal z mrtvých. Tak Bůh skrze Ježíše i ty, kteří zesnuli, s ním přivede. Toto vám pravíme slovem Páně, že my živí, kteří se dožíváme příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Sám Pán sestoupí s nebe, jakmile zazní výzva, jakmile se ozve hlas archanděla a Boží polnice. Mrtví v Kristu vstanou nejprve, potom my živí, kteří se toho dožíváme, spolu s nimi budeme uchváčeni v oblacích, půjdeme naproti Pánu do vzduchu, a tak budeme trvale s Pánem.“ — *Zilka*.

21 Pán přichází arcíř v duchu a proto neviděn, liše a nikým nepozorován, vyjma svými věrnými následovníky. Přichází tudíž „týmž způsobem“, jako vstoupil do nebe. Oním „archandělem“ je nepochybně Kristus Ježíš jako nejvyšší z andělů, kteří ho provázejí při jeho příchodu. Jako hlavní posel Boží je vyvýšen nad ně nade všechny. Mrtví v Kristu slyší „výzvu“ procitnouti a povstati k nebeskému životu v duchu. My nevíme, jakého druhu je tento hlas polnice Boží pro ně, oni však jej slyší a slyší i hlas archanděla. My křesťané, kteří jsme pozůstali, rovněž slyšíme výzvu a hlas archanděla a zvuk této poslední polnice. Jak pak? Skrze splněné a zjevené Slovo Boží a tím, že Slovu tomu s vírou nasloucháme. (Gal. 3:2; Žid. 4:2) A takto slyšíce, jsme poslušni Slova Páně, jež nám podrobně praví, co musí pozůstali křesťané v tomto „času konce“ činiti. Očima víry vidíme, že Pán Ježíš Kristus přišel a obrátil svou pozornost k naší zemi jakožto dějišti, a nyní nařizuje a řídí to, co zde na zemi má býti vykonáno. Poznáváme jeho příchod ve světle proroctví, jež se splňují. Pán je v otevřeném chrámě Božím v nebi a soudí, a vzhledem ke huěvu národů činí opatření, aby v konečné válce armageddonské, jež se nyní chystá, „zhubil hubitele země“.

22 Když Pán Ježíš před téměř 2000 lety vstupoval do nebe, byl ve vzduchu a oblak jej zakryl zrakům učedníků, „vzal jej od očí jejich“ a učinil jej neviditelným. Nyní, při jeho příchodu, znázorňuje jeho bytí v neviditelném vzduchu a v oblacích, že je pro lidské oči neviditelný. Když tedy vzkříšení křesťané se tam s ním setkají, je to událost, kterou oči lidí na zemi nemohou viděti. Stejně neviditelné je dnešní setkání pozůstalých křesťanů s ním po jejich smrti a jejich okamžité zmrtvýchvstání. Je to setkání s Pánem a soudcem v jeho chrámě v nebi, což lidské oči nemohou viděti. Dnešní křesťané jsou tedy, jakmile zakusí zmrtvýchvstáním proměnu k nebeskému životu a k činnosti s Ježíšem Kristem v jeho chrámě, „uchváčeni“ ze svého života a služby na zemi. Tehdy začíná jejich věčné společenství s ním v nebesích. Tito pozůstali křesťané neopustí sice zemi hned při vzkříšení křesťanů zemřelých, neboť mrtví v Kristu mají

vstáti nejprve. Avšak spojení těchto pozůstalých křesťanů s ním po skončení jejich práce v jeho díle na zemi nastane „spolu s nimi“ čili v stejnou dobu, kdy se s ním setkají křesťané zmrtvýchvstali. Jak to? Protože se to děje v témž období, v „onen den“, o kterém mluvil Pavel, jenž pro tento čas očekával korunu spravedlnosti.

23 Zmrtvýchvstání všech těchto věrných údů křesťanské církve je „první vzkříšení“, jež započalo zmrtvýchvstáním Kristovým. „Prvním“ je proto, jelikož jak časově tak i svou znamenitostí předčí vzkříšení všech ostatních mrtvých, kteří jsou v hrobech. Je to mocné zmrtvýchvstání, neboť je stejné jako u Krista Ježíše. Je to ono zvláštní vzkříšení, o které usiloval apoštol Pavel, jenž pravil: „Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho, zda bych tak přišel ke vzkříšení z mrtvých.“ — Filip. 3:10, 11.

24 Toto zvláštní vzkříšení je tak znamenité, že je velkým požehnáním pro ty, kteří jsou ho účastní. Upozorňujíc na utrpení, které takoví musí snášeti před svou smrtí, a pak na jejich probuzení k životu, praví Zjevení 20:4-6: „Potom viděl jsem trůny připravené pro ty, jimž byl dán soud; viděl jsem duše všech těch, kteří šli na popravu pro lásku k pravdě o Ježíšovi a pro Slovo Boží, a všechny, kteří se neskláněli šelmě ani jejímu obrazu a nenosili znamení jeho na čelech a rukou. Ti obdrželi život a vládli jako králové s Kristem tisíc let; ale ostatní mrtví zůstali bez života po těch tisíc let. To je první vzkříšení. Požehnaný a svatý, kdo má účast na tomto prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, ti budou kněží Boží, kněží Kristovi; po celých těch tisíc let budou vládnouti s ním.“ — Římskokatolický překlad *R. Knox*.

25 Ve shodě s bibli i s událostmi ve světě je nyní toto „první vzkříšení“, vzkříšení pravé církve, v proudu. Pro nyní na zemi pozůstalé křesťany je proto připraveno zvláštní požehnání. Všemohoucí Bůh Jehova nastoupil své panství nad celou zemí; jeho král Kristus Ježíš nyní mocně povstává v jeho hlavní organizaci, na hoře Sion, a „evangelium věčné“ o tomto království vzestuje se „velikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu“; proto následuje nyní něco zvláštního. Jakmile pozůstali křesťané dokončí své pozemské dílo a zachovají svou ryzost před Bohem až do smrti, nepotřebují již spáti v hrobech a čekati tam na příchod Pána a na jeho výzvu k zemřelým křesťanům, aby se probudili a povstali. Pán přišel. „Mrtví v Kristu“ již vstali jako první. Proto nyní ještě pozůstali ostatkové křesťanů jsou po své smrti jako lidé ihned vzkříšeni k duchovnímu životu v jednotu se svým oslaveným spasitelem. Nerekl Pavel křesťanům: „Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměněni budeme“? (1. Kor. 15:51) Tito pozůstali křesťané jsou to tedy, kteří nespí ve stavu smrti v hrobech, ale jsou hned vzkříšeni k nebeské odměně za své skutky na zemi. Jan mohl tudíž vhodně napsati o těchto pozůstalých v dnešní době: „Tuť jest trpělivost svatých, tuť jsou ti, kteří ostříhají příkázání Božích a víry Ježíšovy. I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle

20) Za jakých průvodních zjevů přichází Pán Ježíš opět?

21) a) Jak je slyšeti hlas archanděla, výzvu a polnici Boží? b) Jak přišel Pán Ježíš, a vidíme to?

22) Jak je pozůstalý zbytek „uchváčen“ s mrtvými v Kristu, aby šel Pánu naproti do vzduchu a za oblaky?

23) K jakému vzkříšení patří toto zmrtvýchvstání?

24) Jak popisuje jejich požehnání Zjevení 20:4-6?

25) Které zvláštní požehnání očekává pozůstalý zbytek? a proč „od této chvíle“?

mrtví, kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, neboť skutkové jejich následují jich.“ — Zjev. 14:1-13.

K ŽIVOTU ČI K SOUDU

26 Církev má podíl na „prvním vzkříšení“; to se však děje teprve, jakmile je zřízeno Boží království s Kristem po jeho pravici. Je tedy jisté, že všichni zemřelí lidé v hrobech (kromě věrné církve) při smrti nevešli do nebe nebo do jakéhokoli duchovního světa. Všichni šli do hrobu, do v bibli zmíněného „pekla“; do takového pekla-hrobu přišel i Ježíš při své smrti, aby vykoupil lidstvo a přijal „klíče pekla i smrti“ (Zjev. 1:18; Sk. ap. 2:24-32) Aby mohl soudit tyto mrtvé, musí Ježíš Kristus použít klíčů pekla a smrti a musí je vzkřísiti ze spánku smrti. Ježíš vykoná tento zázrak. Sám to řekl slovy: „Nebot jako Otec křísí mrtvé a oživuje, tak i Syn, kteréz chce, oživuje. Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všechn soud dal Synu, aby všickni ctili Syna, tak jakž Otec ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.“

27 „Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života. Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyní jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteří uslyší, živi budou. Neboť jakož Otec má život sám v sobě, tak jest dal i Synu, aby měl život v samém sobě. A dal jemu moc i soud činiti, neboť Syn člověka jest. Nedivtež se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho. A půjdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteří zlé věci činili, na vzkříšení soudu.“ — Jan 5:21-29.

28 Pravdu, že má býti znovuzřízení spravedlivých čili činitelů dobrých věcí, ochotně všichni přijmou. Ježíš učil nezištnosti oproti chudým, řka: „Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, a blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale buďeš oplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ (Luk. 14:13,14) Ježíš učil však též vzkříšení takových, kteří činili zlé věci; podobně i Pavel, když prohlásil, „že bude... vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých. A tak se chovatí hledím, abych měl dobré svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky“ (Skut. ap. 24:15,16) Pavel nechtěl přijíti do třídy činitelů zlého aneb nespravedlivých. Krátce před svou smrtí projevil očekávání, že se mu dostane účasti na zmrtvýchvstání spravedlivých, na vzkříšení života, jako tomu bylo u Ježíše. Když Ježíš Kristus dává jako soudce v chrámě zaznáti své výzvě, tu jsou to údové jeho církve, kteří ji slyší jako první z mrtvých. Jelikož věrně a poslušně až do smrti konali dobrá díla svého nebeského Otce, přijdou „na vzkříšení života“. Stejně jako oslavený Ježíš jsou vzkříšení z hrobů jako duchovní tvorové a ihned přioděni nesmrtelností. Tato naděje je podle „zjevení spravedlivého soudu Božího, kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho, těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem věčným“ (Řím. 2:5-7) Ti vejdou při vzkříšení z mrtvých ihned do dokonalosti života jako tvorové duchovní v nebeské slávě u Ježíše Krista.

29 Co se však stane s těmi, o nichž se zmiňuje apoštol Pavel v 11. kapitole listu Židům, od Abele až k poslednímu z proroků před Ježíšem? Pavel mluví o tom, že hleděli vsítit vzkříšení a snášeli i nejbolestivější muka a nesnáze, „aby lepšího dosáhli vzkříšení“

(Žid 11:35; viz článek „Důvody pro zmrtvýchvstání“ v srpnovém čísle Strážné Věže) Logicky nemohou býti zahrnuti ve vzkříšení nespravedlivých neboli činitelů zléh věcí. Nelze o nich říci, že „činili zlé věci“, neboť Pavel o nich praví, že „svědectví dosáhli skrze víru“. Musíme je tedy počítati k těm, jimž se má dostat „vzkříšení života“. Tito mužové a ženy nebyli údy křesťanské církve, jež započala Kristem Ježíšem. Nemohou proto býti účastni „prvního vzkříšení“, které je vzkříšením k životu a slávě v nebi. Výraz „lepší vzkříšení“ nemůže tudíž znamenati, že mají lepší a dřívější zmrtvýchvstání než věrná církev. O tom ujišťuje apoštol křesťany, když popisuje těžké zkoušky víry oddaných služebníků Boha Jehovy, kteří žili před Kristem, a pak říká: „A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“ (Žid. 11:39,40) Ačkoli tedy jejich zmrtvýchvstání není nebeské, nicméně je lepší než u ostatních lidí, neboť je to vzkříšení „života“ a ne vzkříšení „soudu“. Staví je i hned na cestu věčného života lidského.

30 Znamená to, že nikdo jiný z lidstva neobdrží příležitost k životu na zemi nežli tito věrní, o nichž mluví apoštol v 11. kapitole listu Židům? Jinými slovy: Je možné, aby někteří z těch, kteří přijdou „na vzkříšení soudu“, dosáhli Božího daru „věčného života v Kristu Ježíši, Pánu našem“? — Řím. 6:23.

31 Na štěstí neznamená výraz „vzkříšení soudu“, že budou vzkříšeni z hrobů k okamžitému zatracení, bez další zkoušky. Neznamená to, že by nesměli očekávat další zkoušky za příznivých poměrů v království nového světa a že by pak nemohli snad své cesty změnit správným směrem. Již sama skutečnost, že Ježíš praví o těchto činitelích zlého, že jsou „v hrobech“ neb „v hrobkách“, naznačuje naději pro ně. V Písmě svatém je slovo gehenna obrazem věčného zničení; kdyby byli v této gehenně, pak by nevyšli vzkříšením ze stavu smrti. Přísloví 10:7 praví: „Památka spravedlivého pozhnaná, ale jméno bezbožných hnije.“ U Abdiáše 16 čteme o nenapravitelně zléh: „Budou, jako by jich nebylo.“ U Jeremiáše 51:57 se praví, že „zesnuli snem věčným a neprocitli, dí král, jehož jméno jest Jehova zástupů“. Avšak slovo hrob čili hrobka (řecky: *mnemion*) obsahuje myšlenku vzpomínky; soudce Kristus Ježíš připomene si tedy tyto činitele zlého. V určený čas vyšle svůj hlas k nim do hrobů a přikáže jim, aby vzkříšením povstali k soudu. Nyní je otázka: Kdy to bude?

32 Po vylíčení prvního vzkříšení, vzkříšení věrné církve, jež má s Kristem žíti a vládnouti tisíc let, praví Zjevení: „Jiní pak mrtví neožili, dokud by se nevyplnilo těch tisíc let.“ (Zjev. 20:5) Římskokatolíci vykladači bible to snad vyloží tak, že nepřijdou k životu po čas tisícileté vlády Kristovy s jeho církví a ani nikdy později. Co však je s oněmi věrnými ze starých

26,27) a) Proč nemohli vzhledem k prvnímu vzkříšení přijíti do nebe ti mrtví, kteří nepatří k církvi? b) Kdo je vzkřísí?

28) a) Pro koho je — mimo spravedlivé — též ještě vzkříšení? b) Jak přijde církev na „vzkříšení života“?

29) a) Do kterého vzkříšení patří ti, kdož mají „lepší vzkříšení“? b) Nakolik je jejich vzkříšení „lepší“?

30) Jaká otázka vznikne ohledně těch, kteří přijdou na „vzkříšení soudu“?

31) Jakou nadějnou vyhlídku mají ti, kdo přijdou na „vzkříšení soudu“, v důsledku skutečnosti, že jsou v hrobech neb hrobkách?

32,33) Do kdy neožijí podle Zjevení 20:5 ostatní mrtví, a jak je jejich vzkříšení popsáno?

dob, kteří nepatří ke křesťanské církvi ve slávě, a přece dosáhnou „lepšího vzkříšení“? Ti nejsou v žádném legendárním předpeklí neboli *limbu*, ale v hrobech, v hrobkách; ti uslyší hlas soudce Ježíše a vyjdou „na vzkříšení života“. O vzkříšení „ostatních mrtvých“ praví nám pak apoštol Jan ve Zjevení 20:11-15:

33 „I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno. I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, to jest kniha života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo (řecky: hades) vydaly ty, kteříž v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých. Smrt pak a peklo (řecky: hades) uvrženy jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá. I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“

PEKLO A SMRT ZNIČENY

34 Zmrtvýchvstání takových mrtvých z moře, ze smrti a hadesu neboli pekla nastane zřejmě na konci tohoto světa, v konečné válce armageddonské anebo po ní. Jak to? Protože popis říká, že „utekla země i nebe“ od tváře soudce, jenž sedí na soudcovském trůně, a nebylo více nalezeno místo pro tuto zemi a nebe. Zde jde o bezbožnou zemi a nebe přítomného zlého světa, o viditelnou a neviditelnou část organizace ďáblů. Po nich následuje nový svět s „novým nebem a novou zemí, ve kterých spravedlnost přebývá.“ (2. Petra 3:10-13) Obraz ten začíná se tedy plnit v době bitvy armageddonské, kdy celá ďáblůva organizace bude zničena jako ohnivou zkárou. Římskokatoličtí kněží říkají, že „očistec“ a „limbus“ neboli „předpeklí“ jsou částí pekla; všimněme si však, že Zjevení nepraví, že by nějakí mrtví vyšli z těchto míst. Všichni, kteří jsou účastni onoho vzkříšení, přicházejí z moře, ze smrti a z pekla (hadesu). Jsou přivedeni zpět na zem jako lidští tvorové, jsou znovu stvořeni jako lidské duše, jako tytéž osoby, jimiž byli při smrti.

35 Smrt, která vydá mrtvé, kteří jsou v ní, je ona smrt, kterou uvedl Adam svým svévolným hříchem v ráji na všechny lidi předtím, než se mu narodili potomci. „Tak na všechny lidi se rozšířila smrt, poněvadž všichni zhrěšili.“ (Řím. 5:12; *Zilka*) Nyní však, pod královstvím, „poněvadž skrze člověka [Adama] smrt, také i skrze člověka [Krista Ježíše] vzkříšení z mrtvých.“ (1. Kor. 15:21) V tom jsou zřetelně zahrnuti zástupci lidí dobré vůle, kteří dnes žijí a kteří přežijí konec tohoto světa v bitvě armageddonské. Z Adama pocházející smrt dává je zpět, protože Ježíš, jenž má klíče smrti a pekla, okusil smrti za ně a nyní je osvobozuje od nutnosti, muset klesnout v nrob, protože jsou potomky Adamovými.

36 Peklo nevydává trýzněné duše z ohně muk, nýbrž vrací „mrtvé“, kteří jsou v něm; neboť *peklo* označuje stav bezvědomí ve smrti čili v hrobě. „Peklo“ (hebrejsky *šeol*, řecky *hades*) znamená „skryté“ aneb „neviditelné místo“, jakým je zakrytá jáma aneb zasypaný hrob; pojem tento je tedy spojen se zemí. O stvoření naší zeměkoule čteme: „I nazval Bůh místo suché země, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré.“ (1. Mojš. 1:10) Na širém moři, jež pokrývá valnou část naší zeměkoule, přišlo mnoho lidí o život, a tak stejně jako peklo vydává i moře mrtvé, kteří jsou v něm. Všichni ti, kdo zahynuli v hlubinách moře, i všichni, kteří

spí v prachu suché země, budou tedy znovuzřízení k vědomé existenci na zemi.

37 Nato přijdou na soud podle toho „jakž psáno bylo v knihách“. To nejsou knihy se záznamy o každém jednotlivci, nýbrž jsou to symboly zákonů a slova Pána Boha, které budou vydány a v platnost uvedeny jeho královstvím v onom novém světě na zemi. (Iz. 2:2-4) Činitelé zla neboli nespravedliví budou souzeni, je tudíž jejich zmrtvýchvstání vzkříšením k soudu, „podle skutků jejich“. Nikoli podle jejich skutků v minulosti, před koncem světa satanova, nýbrž podle skutků, které budou konati nadále pod Božím královstvím v novém světě. Tehdy se uplatní slova Ježíšova: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.“ (Jan 11:25,26) Ti, kdo v něho uvěří jako ve vládnoucího krále a spasitele a budou ho pak poslouchati ve shodě s tím, co je psáno v otevřených knihách slova a zákona Božího, budou ospravedlněni k věčnému životu v onom novém světě, ve světě bez konce, a proto „neumrou na věky“. Jejich jména budou zapsána do „jiné knihy“, „to jest knihy života“. -- Zjevení 20:12.

38 „Smrt pak a hades [peklo] byly uvrženy do ohnivého jezera. To je smrt druhá — ohnivě jezero. A ten, jehož jméno nebylo nalezeno napsáno v knize života, byl uvržen do jezera ohnivého.“ (Zjev. 20:14, 15; *Moffatt*) Ohnivě jezero nezobrazuje věčná vědomá muka pro osoby, které nejsou hodny býti zapsány do „knihy života“, nýbrž znázorňuje „druhou smrt“. To není smrt zděděná od Adama, nýbrž smrt způsobená úmyslnou, nenapravitelnou neposlušností hříšníka pod královstvím Božím. Jelikož Ježíš Kristus nezemře po druhé za celé lidstvo, proto není vykoupení aneb znovuzřízení z této „druhé smrti“. Ohnivě jezero neboli „druhá smrt“ představuje tedy úplné a trvalé zničení Bohem, „kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni (v gehenně; *Am. stand. př.*, pozn.)“ (Mat. 10:28) I ďábel a jeho modloslužebné organizace jdou na věčné věky do tohoto zničení. (Zjev. 19:20; 20:10) Zničení všech takových v symbolickém ohnivém jezeře, ve druhé smrti, přijde po skončení tisíciletého panství Kristova, když ďábel bude na malý čas puštěn, aby uvedl konečnou zkoušku ryzosti na všechny, kteří budou tehdy na zemi. Kdo se pak přidá k satanovi ve vzpouře proti Božímu království, bude s ním zničen. Kdo však pokušením satanovým odolá a zůstane věren království, toho jméno bude zaznamenáno v „knize života“; všichni takoví budou žítí dále a obdrží nekonečný život na dokonalé zemi v novém světě.

39 Tak tedy bude zničena Adamem způsobená smrt i její doprovod, hades neboli peklo; avšak „ohnivé jezero“ zůstane, neboť zničení všech nenapravitelných svévolných bezbožníků trvá věčně. O „prvním vzkříšení“ církve napsal apoštol Pavel: „A když porušitelné toto obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž na-

34) Kdy začíná se plnit obraz o jejich vzkříšení?

35) Která smrt je to, jež vydá své mrtvé, a kdo jsou títo mrtví?

36) Co jsou peklo a moře, vydávající mrtvé, kteří jsou v nich?

37) Podle jakých knih a skutků budou souzeni, a jak títo souzení „neumrou na věky“?

38) Co je znázorněno „ohnivým jezerem“, a kdy tam budou konečně uvrženi všichni ti, kdo toho zasluhují?

39) Nakolik budou smrt a peklo uvrženy do „ohnivého jezera“?

psána jest: Pohlčena jest smrt ve vítězství. Kde jest, ó smrti, ostěn tvůj? Kde jest, ó peklo [hrob, hades], vítězství tvé? Ale Bohu díky, který dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“ (1. Kor. 15:54, 55, 57) Tak tedy, když mrtví budou vyvedeni z adamovské smrti a vysvobozeni z hadesu, z pekla čili ze stavu bezvědomí ve smrti, budou smrt a hades, pokud jde o lidstvo na zemi — navždy zničeny. Toto jejich zničení je znázorněno tím, že smrt a peklo (ovšem nikoli moře) jsou vrženy do ohnivého jezera, do druhé smrti. Tam budou pohlčeny a zmařeny Božím vítězstvím skrze Krista nad Adamem způsobenou smrtí. Kdo nadále zahyne pro svou vlastní, samovolnou bezbožnost, nepůjde do adamovské smrti, do hadesu neboli pekla, nýbrž zapadne do zničení, ze kterého není vzkříšení.

40 Výrok ve Zjevení 20:5 „Jiní pak mrtví neožili, dokud by se nevyplnilo těch tisíc let“ neznamená, že mrtví — mimo církev Kristovu — nevstanou z hrobů, dokud neuplyne oněch tisíc let. Znamená to prostě, že jména těch, kteří nakonec budou shledáni hodnými věčného života, budou zapsána do „knihy života“ teprve po skončení onoho tisíciletí a po závěrečné zkoušce satanem ďáblem, jenž bude puštěn na malý čas. Jsou biblické důvody k domněnce, že ti, kteří za starých časů zachovali svou ryzost, aby dosáhli „lepšího vzkříšení“, budou vzkříšeni z hrobů na začátku tisíciletého panství Kristova. Všemohoucí Bůh, který skrze Krista Ježíše vykonává absolutní moc nad vzkří-

šením mrtvých, vyvede ostatní v pravý čas, aby mohli obdržeti požehnání tisíciletého panství vykupitele a spasitele lidstva. Podle slov, jež Ježíš vyřkl na Golgotě ke kajícímu zlosynu na kmeni po jeho boku, bude ráj na zemi již znovuzřízen, když budou vzkříšeni hříšníci podobní onomu zloději. (Luk. 23:42, 43; *Reinhardt*) Avšak jména tohoto lotra a jiných zlosynů, kteří přijdou na vzkříšení soudu, budou zapsána do „knihy života“ teprve tehdy, když tito nespravedliví obstojí v konečné, rozhodující zkoušce ryzostí na konci onoho tisíciletí. Použijí-li dokonale pomoci a posily království, budou pak s to obstáti ve zkoušce.

41 Tak skuteční se Ježíšova slova o mrtvých v hrobech: „Synové tohoto světa žení se a vdávají. Ale ti, kteříž hodni jmíni budou dosáhnoucí onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ani se ženiti nebudou ani vdávati. Neboť ani umíráti více nebudou moci, andělům zajisté rovni budou [kteří žili trvale již dávno před stvořením člověka]. A jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení.“ (Luk. 20:34-36) Budou syny neboli dětmi Božími ne proto, že by je porodili lidští rodiče, ale že budou vzkříšeni z hrobů a nastoupí cestu života do nekončícího nového světa. Obdrží tento život od Jehovy Boha skrze našeho Pána Ježíše Krista.
Sva z 1. dubna 1947.

40) Nevstanou „jiní mrtví“ před uplynutím tisíce let, anebo co je tím míněno, že do té doby neožili?

41) Nakořik budou rovni andělům a budou syny nebo dětmi Božími, protože jsou syny vzkříšení?

Boží milosrdenství a odpuštění

„Milosrdenství pak Jehovovo od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost nad syny synů... kterýž odpouští tobě všechny nepravosti.“ — Žalm 103:17, 3.

Jehova je jedinečný v projevech milosrdenství a odpuštění hříchů. Jeho milosrdenství nelze považovati za znamení slabosti s jeho strany. Není to sentimentální měkkost, jež by se k všemohoucímu Bohu nehodila. Je to výraz jeho podivuhodné lásky a dokonalé nezištnosti, jež však působí se vším potřebným zřetelem k jeho spravedlnosti. Bůh ji používá s krajní moudrostí a proto se v konečném výsledku ukáže, že její použití ve spojení s úplným ospravedlněním jména Jehovova bylo správné. Vykonáváním milosrdenství jeví se Bůh jako moc, která je odlišná od chladné, bezcitné, vše zdolávající síly ve vesmíru. Milosrdenství je vlastnost, jež takřka brzdila jeho všemoc, které by jinak byl mohl použít k tomu, aby celé lidstvo nadobro smell. Tato vlastnost odlišuje Jehovu Boha od ďábelských bohů pohanů a dělá z něho uctívání hodného Boha, k němuž mohou se lidé ve své slabosti a nedokonalosti blížiti v důvěře a s jistotou, že jim porozumí a povšimne si jich. Boží milosrdenství je ve shodě s velkolepou skutečností, že Jehova Bůh je láska.

2, Jehova prokazoval lidstvu milosrdenství vždy znovu a znovu. Všechny rysy jeho opatření pro nás se jím vyznačují. Je to však milosrdenství poskytované podle pravých zásad za určitým účelem. Satan ďábel nerad vidí, že Bůh prokazuje lidstvu milosrdenství, neboť to maří jeho vlastní bezbožné záměry. Ukazuje Jehovu Boha v nesprávném světle a usiluje o to, aby pomocí četných náboženství udržel lidi v nevědomosti o této milé Boží vlastnosti. V opaku k falešným náboženským naukám, jež se pokoušejí nahnat lidem strach

před Bohem, praví Jehova k těm, jimž se dostane jeho milosrdenství: „Milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.“ (Jer. 31:3) Poskytne-li Bůh do hříchu zapleteným lidem milosrdenství, tu tím sleduje moudrý a dobrý účel, vyvinouti v lidech počestnost a přímost, a dokázati, že tato přímost zůstane neochvějná. Dosud vedlo jeho milosrdenství k lidem a odpouštění jejich hříchů k tomu, že bylo mnoho ryzích mužů i žen. Ti všichni jsou ospravedlněním lásky a dobrotivosti Jehovovy a odsouzením satana ďábla, falešného boha, který před celým vesmírem chlubně prohlásil, že Bůh nedovede míti na zemi tak neochvějně ryzí osoby, dokud se okolo nich bezbožnost smí svobodně rozvíjeti. Kdyby bylo nezasáhlo Boží milosrdenství, aby Adam a Eva přes svůj hřích nebyli ihned usmrceni, ale mohli přivésti děti na svět, pak by nikdo z našeho hříšného pokolení neměl příležitost vyvinouti ryzost před Bohem a projevíti ji.

3 Prvním předsevzetím Jehovovým k ospravedlnění jeho jména je vytvoření celého národa ryzích lidí pod jeho Mesiášem čili Kristem. Nato vytvoří Jehova svým královstvím, jemuž vládne tento národ, celé pokolení lidí, které zachová svou ryzost v úplné a konečné zkoušce, způsobené satanem ďáblem. Křesťanstvo existuje již po více než 1600 let, avšak dosud se

1) Co je Boží milosrdenství a jak ho Bůh používá?

2) K jakému účelu slouží jeho milosrdenství, a co tedy způsobilo?

3) Co je prvním předsevzetím Jehovovým, a selhalo toto pro křesťanstvo?

mu nepodařilo vytvořit takovýto křesťanský národ. Ale Boží předsevzetí neselhalo, neboť křesťanstvo není Boží organizací k vytvoření jeho svatého národa. Národ ryzosti je nový národ, který se však nicméně skládá z osob, jež kdysi byly nedokonalými a odsouzenými potomky hříšného Adama, společného pracote všech lidí.

4 Podobně jako křesťanstvo opomenulo i židovstvo vytvořili takový národ ryzosti k Boží slávě a k jeho ospravedlnění. Od chvíle, co byli organizováni na hoře Sinai v Arabii, měl židovský národ příležitost vyvinouti se v takovýto svatý lid. S politováním nutno říci, že selhal, pokud jde o tuto podivuhodnou přednost. Roku 1513 př. Kr. vysvobodil Pán Bůh židovský lid z otrocké poroby velmoci egyptské. Pod vůdcovstvím Mojžíšovým vedl je Bůh k své svaté hoře, aby tam s nimi posvětil smlouvu zákona. Používaje proroka Mojžíše jako svého prostředníka při uzavření smlouvy, řekl Pán Bůh oněm Israelitům: „Samí jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě. Protož nyní, jestliže skutečně posloucháte budete hlasu mého a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všecky lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tak jsou slova, kteráž mluviti budeš synům Izraelským.“ (2. Mojž. 19: 4-6) Národ israelský však nevyužil správně této vzácné příležitosti a připravil se tak o velikou přednost.

5 Jehova zasvětil svou smlouvu zákona s Israelity, dav jim napřed svou sbírku Deseti přikázání. První část těchto přikázání ukazuje, že základním požadavkem je zachování ryzosti vůči Bohu, a to věrným dodržováním uzavřené s ním smlouvy. Dále to ukazuje též, že Jehova je milosrdný Bůh a že s nimi jedná milostivě, zároveň však že se nepouští do vyjednávání se svévolnou bezbožností, ale že trvá na spravedlnosti. Proto znějí první a druhé přikázání Desatera takto: „Já jsem Jehova Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou. Neučiniš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti ani jich ctíti. Neboť já jsem Jehova Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují a ostříhají přikázání mých.“ — 2. Mojž. 20:2-6.

DO TISÍCŮ POKOLENÍ

6 Nikdo nezná lépe nedokonalost lidí, s nimiž Jehova jedná, než on sám. Proto je k nim shovívavý, jsou-li vůči němu upřímní. Ačkoli tedy nemá Bůh ve své dobrotivosti sobě rovného, přece jen nikdo neměl by se domnívat, že ho může obejít a že Bůh nestojí rozhodně za spravedlností. Nikdo si nesmí mysliti, že Bůh bude plytvati svou shovívavostí, dobrotivostí a milosrdenstvím, jestliže člověk je pokrytec a pokouší se vyzískati z milosti Boží, aby nadále holdoval lásce k hříchu a nespravedlnosti. Miluje-li kdo spravedlnost, miluje i Boha, jenž je souhrnem veškeré spravedlnosti. Jestliže kdo miluje hřích, to jest přestoupení zákona Božího, pak Boha nemiluje, ale nenávidí ho. Druhé přikázání ukazuje, že ti, kdo Boha nenávidí, nesmějí si s ním zahravati. Praví, že na ně uvede všechny následky jejich nespravedlnosti, takže budou postiženi i jejich potomci do třetího a čtvrtého

pokolení. Těm však, kdo se pokoušejí dokázati svou lásku k Bohu, zachovávajíce jeho přikázání, prokazuje milosrdenství, aby se vždy znovu a znovu ve vši upřímnosti mohli pokoušeti konati to pravé. Takovým prokazuje milosrdenství „do tisíců kolen“ aneb „do tisíců pokolení“. To znamená, že je k nim povždy milosrdný. — 2. Mojž. 20:6: *Hejčl, rev. curyš. bible.*

7 V oněch 40 dnech po tom, co Israelité obdrželi Deset přikázání, přišla na ně těžká zkouška ryzosti vůči Bohu. Mojžíš byl mnoho dní nepřítomen, protože odešel na vrcholek hory Sinai, kde mluvil s Bohem. Tehdy ďábel, původce falešného uctívání, podpichoval četné Israelity, aby žádali viditelnou modlu k uctívání. Na to postavili zlatý obraz telete a tisíce Israelitů koldokala ho po pohanském způsobu uctívaly, což znamenalo porušení druhého přikázání. Pokolení Lévi, k němuž patřil Mojžíš, prohlásilo se pro Jehovu a bylo použito k tomu, aby vykonalo Boží soud na tisících modloslužebnících. Nicméně přihlížel tehdy celý národ shovívavě tomuto přestoupení své smlouvy s Bohem, a tak byl poměr celého národa k Bohu porušen. Mojžíš jako prostředník cítil se povinen usilovati o smíření jejich hříchu, ba nabídl se, aby sám byl obětován a vymazán z Boží knihy života. „Tedy navrátiv se Mojžíš k Jehovovi, řekl: Prosím, zhrěšil jest lid ten hříchem velikým: neboť udělali sobě bohy zlaté. Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kterouž napsal. I řekl Jehova k Mojžíšovi: Kdo zhrěšil proti mně, toho vymaž z knihy své. Protož nyní jdi, ved lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj, anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich hřích jejich. I bil Jehova lid, protože učinili tele, kteréž byl udělal Aron.“ — 2. Mojž. 32:31-35.

8 Krátce nato, když Mojžíš zase odešel na vrchol hory Sinai, aby tam opět přijal Deset přikázání v kameni, prohlásil Jehova znovu, jaký že on je Bůh. Čtème: „I sestoupil Jehova v oblaku, a stál s ním tam, a zavolał ze jména: Jehova. Neboť pomíjeje Jehova tvář jeho, volal: Jehova, Jehova, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě. Milosrdenství čině tisícům [aneb: do tisíců kolene], odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení.“ (2. Mojž. 34:5-7) Je důležité, připomenouti si tento Jehovův popis sebe samotného a uvědomiti si, co toto jméno znamená; neboť Jehova je neměnný Bůh. K Israelitům, jimž prokazoval milosrdenství a shovívavost, řekl kdysi: „Neboť já Jehova neměním se, protož vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení.“ — Malachiáš 3:6.

PRO JEHO JMÉNO

9 Ne že by lidem obtíženým hříchy po právu něco příslušelo, ale především pro své vlastní jméno od-

4) Kdy a jak byla dána lidu dávných dob příležitost, vytvořiti takový národ, a s jakým výsledkem?

5) Co ukázala první část Deseti přikázání o Bohu a jeho požadavcích?

6) Komu prokazuje Bůh neustále milosrdenství, a komu ne?

7) Jak ukázal Bůh tento fakt na hoře Sinai ve spojení s uctíváním zlatého telete?

8) Jak prohlásil Jehova Bůh znovu, jakým je Bohem pro Mojžíše? a proč je to důležité, abychom si připomenuli tento popis?

9) Proč odpouští Bůh hříchy především? a z jakého důvodu hledal tudíž David odpuštění svých hříchů?

pouští Pán Bůh hříchy těch, kdo se k němu blíží jako zasvěcení ctitelé Boží. Král David byl vedoucím členem Božího lidu za starých dob a upřímně se zajímal o to, aby jméno Boží nebylo nepřáteli tupeno. Král David nebyl oddán hříchu. Neměl skutečné lásky k hříchu. Proto nechtěl, aby hříchy, jichž se dopustil pro svou lidskou slabost, uvedly jakkoli potupu na jméno Boží z úst jeho nepřátel. Vyznáváje tedy ve vsí pokoře své hříchy, projevil David touhu svého srdce žítí v souladu s Boží smlouvou. Napsal: „Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nevzpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou. Jehovo! Všecky stezky Jehovovy jsou milosrdenství a pravda těm, kteříž ostříhají smlouvy jeho a svědectví jeho. Pro jméno své, Jehovo, odpusť nepravost mou, neboť jest veliká. Viz nepřátelé mé, jak mnozí jsou, a nenávisťi nešlechtnou nenávisťi mne. Ostříhej duše mé a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tobě doufám. Sprostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, neboť na tě očekávám. Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho!“ — Žalm 25:7, 10, 11, 19-22.

10 Protože Kristus Ježíš, Mesiáš, tehdy ještě nezemřel jako výkupné za lidstvo, nemohl král David prosit jménem vykupitele Ježíše Krista za odpuštění své nespravedlnosti a za vymazání svých hříchů. Proto prosil o toto odpuštění výlučně pro jméno Jehovovo. V určený čas dal Jehova — pro své jméno — Ježíše Krista, svého milovaného Syna, jako vykupitele lidstva, a Ježíš neustále prohlašoval, že přišel ve jménu svého Otce. Odpuštění nespravedlnosti hříšníka Davida bylo by jménu Jehovovu velmi málo prospělo, kdyby se David poté nebyl pokoušel zachovati svou ryzost a přímou vůči Jehovovi. Byl-li by David prosil Boha o odpuštění jen proto, aby našel vnitřní pokoj a — obdržev odpuštění — nebyl-li by se opravdově namáhal, aby se takových hříchů více nedopouštěl, pak by Boží odpuštění bylo na něm promrháno. Kdyby David po odpuštění nebyl skutečně usiloval o ryzost a přímou, nebylo by se mu dostalo dalšího milosrdenství a dobrotivosti. Chtěje dokázat, že se nepokouší těchto božských milostí sobecky zneužít, usiloval David poctivě o to, aby zachoval svou ryzost a přímou a tak se vyvaroval uvéstí potupu na jméno Boží. Prál si upřímně ospravedlniti jméno Boží, vystříhaje se hříchu a zůstávaje věren Bohu. V tom byl David muž podle srdce Božího a je též příkladem pro dnešní křesťany.

11 Davidův lid, Israelité, byli potomky Adamovými a proto nedokonalí, odsouzení hříšníci. Bůh to věděl. Věděl tedy též, že se dopustí hříchů proti jeho smlouvě s nimi. Proto se postaral o kněžstvo, jež mělo přinášeti předobrazné oběti, jimiž mohly býti jejich hříchy obrazně smyty, takže mohli zůstatí ve stavu Bohu přijatelném. Protože zde nebylo jiného, vzal Jehova nedokonalého člověka za velekněze, totiž Arona, staršího bratra Mojžíšova. Za nižší kněží vzal syny Aronovy. Majíce za velekněze někoho ze svého středu, mohli se Israelité cítit bezpečnými, že měli zástupce, jenž jim rozuměl, jenž s nimi smýšlel blahovonně a milosrdně a rád a ochotně přinášel za ně oběti.

12 Toto zřízení kněžstva a vyvolení nedokonalého, hříšného Israelity bylo důkazem Božího milosrdenství k jeho vyvolenému národu; a všichni, kdo cítili potřebu Božího milosrdenství, byli přitahováni k Jehovovi Bohu. Že Bůh to zamýšlel, to nám krásně vysvětluje apoštol v Židům 5:1-4 slovy: „Každý velekněz totiž, který bývá vybírán z lidí, jest ustanovován jako zástupce lidí v Božských věcech, aby přinášel dary a oběti za hříchy, a je schopen míti soucit s lidmi, kteří

z nevědomosti bloudí, poněvadž i sám podléhá slabosti; pro tuto slabost musí nejen za lid, ale i za sebe přinášeti oběť za hříchy. Je to hodnost (úřad; *Amer. př.*), kterou si někdo sám nevybírá, ale je k ní povoláván Bohem, jako Aron.“ — *Žilka*.

13 Židovský velekněz Aron měl vlastnost milosrdenství. Měl sklon k milosrdenství, protože sám byl z masa a krve a Israelitou. V tom byl prorockým obrazem Ježíše Krista, jehož milosrdenství je mnohem větší než Aronovo a mnohem účinnější. Apoštol to dále vysvětluje, mluvě ke křesťanům jakožto duchovním Israelitům: „Když tedy máme velikého velekněze, který pronikl nebesa (prošel nebesy; *Žilka*), Ježíše, Syna Božího, držme vyznání. Neboť nemáme velekněze, který by nemohl cítit s našimi slabostmi, ale zkušeného ve všem, nám podobně, bez hříchu. Přistupujme tedy se smělou důvěrou k trůnu milosti, abychom dostali milosrdenství a našli milost ku pomoci, poskytnuté v pravý čas. ... Tak i Kristus, neoslavil sám sebe, aby byl veleknězem, ale oslavil jej ten, jenž mu řekl: Můj Syn jsi ty; já jsem tě dnes zplodil. Jak praví také na jiném místě: Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchisedechova. Který ve dnech svého (lidského) těla... ačkoli byl Synem, naučil se poslušnosti z toho, co trpěl, a jsa zdokonalený stal se všem, kteří ho poslouchají, původcem věčného spasení.“ (Žid. 4:14-16; 5:5-9; *Slov. bible*) Že Bůh dal svého Syna Ježíše Krista, je daleko větším milosrdenstvím než ono vyjádřené vůči Židům jmenováním židovského velekněze, neboť Ježíš byl a je jednozplozeným Synem Božím.

14 Skutečnost, že Ježíš jako člověk stál nad hříchem a nebyl jím poskvřen, neučinila ho pyšným anebo bezectným oproti hříšnému lidstvu. Právě to, že se stal člověkem a uposlechl Božího povolání k melchisedechovskému řádu kněžstva, znamenalo milosrdenství vůči lidským hříšníkům, protože jeho úřad velekněze vyžadoval oběť, a v tomto případě musela obětí býti jeho vlastní osoba. To z něj učinilo nejvhodnější osobu pro velekněžství, a to zvláště od chvíle, kdy jako nesmrtelný duch byl vzkříšen ze své obětní smrti člověka. Tím byl mu dán přístup do přítomnosti Boží v nebi, kde jako Boží velekněz může nepřetržitě úřadovati v zájmu lidských hříchů. To vše jsou silné důvody, které Pavel podtrhuje, když píše: „Jou však, poněvadž zůstává na věky, má kněžský úřad, jenž nepřechází na nikoho jiného. Proto také může navždycky spasiti ty, kteří skrze něj přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby je zastupoval (za ně se přimlouval; *Slov. b.*). Takový velekněz se nám hodil, svatý, nevinný, neposkvřený, oddělený od hříšníků, povýšený nad nebesa, jenž není denně nucen, jako obyčejní (staří; *Amer. př.*) velekněží, napřed přinášeti oběti za své vlastní hříchy a teprve potom za hříchy lidu; neboť to učinil jednou provždy, když obětoval sám sebe. Zákon [mojžíšovský] totiž ustanovuje za velekněží lidi, kteří jsou stíženi slabostí [nedokonalostí], ale slovo přísahy [o veleknězi podle řádu Melchisedechova], jež nastoupila po zákonu, ustanovuje Syna.

10) Proč se modlil David o odpuštění hříchů pouze pro jméno Jehovovo? a proč nebylo odpuštění na Davidovi promrháno?

11) Proč dal Jehova Israelitům kněžstvo, a odkud?

12) Proč byl — jak vysvětluje Pavel — ustanoven nedokonalý Israelita do úřadu velekněze?

13) Koho předobrazem byl velekněz Aron? a proč to bylo větším milosrdenstvím, když byl tento dán než když byl dán Aron?

14) Proč byl Ježíš pro nás nejvyšším vhodným veleknězem?

jenž jest dokonalým učiněn na věky (plně způsobilého býti veleknězem navždy; *Am. př.*)“ - Žid. 7:24-28; *Žilka*.

VE VSEM ŽKOUŠEN

15 Jako Syn Boží s nebe byl Ježíš jako člověk dokonalý a bez hříchu. Přesto nechal jej Bůh vystavit dotěrnostem a útokům ďáblovým a obklopiti ho satanovým světem. Proto byl dokonalý velekněz Ježíš jako první podroben týmž pokušením, jež přijdou na všechny jeho následovníky. Aby ospravedlnil jméno a slovo Boží a aby zůstal dále přijatelným jako výkupná oběť a jako velekněz pro lidstvo, bylo nevyhnutelně třeba, aby Ježíš Kristus zachoval v každém ohledu svou dokonalou ryzost vůči Bohu. On je předpověděné „semeno Abrahamovo“, v němž má býti „požehnáno všem pokolením země“. Jako toto semeno Abrahamovo spojuje se sebou všechny své oddané následovníky, a tak stanou se ti duchovně údy semene Abrahamova. Ježíš snaží se pomoci především jim, zvláště proto, že jsou nedokonalými, hříchy obtížnými lidskými tvory. Byv sám kdysi tělem vystaveným všem těm pokušením a zkouškám, které doléhají na ně, může jako velekněz rozuměti jejich postavení a může jim býti milosrdným veleknězem. Protože zachoval svou ryzost, může jim pomoci, aby činili totéž. Proto čtete:

16 „Poněvadž tedy dítky byly účastny krve a těla, zúčastnil se jich podobně i on, aby smrtí zkazil toho, jenž měl moc nad smrtí, to jest ďábla, a (aby) vysvobodil ty, kteří strachem před smrtí byli po celý život drženi v porobě. Vždyť nikde se neujímá andělů, nýbrž ujímá se potomstva Abrahamova. Proto se měl ve všem připodobniti bratrům, aby byl milosrdným a věrným veleknězem v záležitostech u Boha ke smíření hříchů lidu. Poněvadž totiž sám trpěl byv zkušem, může pomoci těm, kteří jsou zkoušeni.“ — Žid. 2:14-18; *Sýkora*.

BOŽÍ ODPUŠTĚNÍ

17 Jehova Bůh chce, aby se jeho milosrdenství stalo požehnaním pro co možná mnoho lidí. Učiniv tak neobvyčejná opatření svého milosrdenství skrze Krista Ježíše, chce, aby vědomost o tom pronikla k lidem všech národů, pokolení i jazyků. Aron a jeho následníci byli veleknězi pouze pro národ israelský; Ježíš Kristus však, jenž nebyl z domu Aronova, ale dokonalý člověk jako Adam v Edenu, je veleknězem Jehovovým pro lidstvo všeobecně. Skrze tohoto Syna Božího přichází božské odpuštění lidských hříchů. Když apoštolé dostali příkaz, aby tuto zvěst lidem zadrželi, tu „Petr a apoštolé řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí. Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě. Toho Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Israelskému pokání a odpuštění hříchů. A my jsme svědkové toho.“ (Sk. ap. 5:29-32) Apoštol Pavel pravil dále též k pohanům i k Židům, kteří mu naslouchali: „Protože známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů, a to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze zákon Mojžíšův ospravedlněni býti, skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn.“ (Sk. ap. 13:38, 39) Člověk tedy nemusí býti přirozeným Židem a státi pod zákonem Mojžíšovým, aby dosáhl božského odpuštění svých hříchů. Všichni, kdokoli sly-

ší a váží si této zvěsti, mohou použiti tohoto milosrdenství Božího skrze Krista.

18 Někdejší kněžstvo israelské bylo podle mojžíšovské smlouvy zákona zřízeno s domem Aronovým. Po zákonu znamená tedy zavedení nového velekněze, jenž nepatří k rodině Aronově a jenž má úřadovati pro veškeré lidstvo, též zavedení nové smlouvy s jinými opatřeními, zřízeními a povinnostmi. Tuto „novou smlouvu“ předpověděl Jehova před dávným časem svým prorokem Jeremiášem. Pro své lepší kněžství má tato lepší smlouva i lepší základy. Byla uzavřena skrze Ježíše Krista napřed s věrným ostatkem židovským. Jeden ze znamenitých bodů této smlouvy byl vyložen takto: „A nebudou učiti více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajice: Poznejte Jehovu! Všichni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Jehova; milostiv zajisté budu nepravosti jejich a na hřích jejich nevzpomenu více.“ — Jer. 31:34.

19 Takové odpuštění nepravosti a nevzpomenutí na hřích znamená skutečné ospravedlnění pro Kristovy následovníky, kteří jsou uvedeni do této smlouvy. Tito věrní křesťané jsou to, které Bůh uvádí do nové smlouvy, uzavřené skrze Krista, a kteří se pak stanou jeho novým národem ryzosti. Skrze Mojžíše uzavřená smlouva zákona nedovedla vytvořiti takovýto celý národ ryzosti oproti Bohu; a když se toto selhání po dostatečně dlouhý čas projevovalo, byla smlouva ta odstraněna, a to přismrti nového velekněze, Ježíše Krista, na zlořečeném dřevě. Nová smlouva naproti tomu nezklame, nýbrž vytvoří Bohem požadovaný nový národ ryzosti pod Ježíšem Kristem.

20 Lidstvo jako celek provinilo se všemi druhy hříchu a nepravosti, „skutky těla“, jak je nazývá apoštol. Měl by se některý člen lidské rodiny cítit tak zatíženým hříchy, že by považoval za bezúčelné povšimnouti si vůbec poselství evangelia? Měl by míti pocit, že její zaslíbení Božího odpuštění je snad určeno pro jiné, že však nemůže přikryti anebo se týkatí jeho hříchů a že ospravedlnění od tohoto hříchu chělí Kristovou není možné? Nikdo neměl by takovou měrou pozbýti myslí. Měl by si ovšem hřích uvědomiti, protože poselství evangelia Božího a Kristova jej vytýká; měl by v srdci toužiti po tom, aby se zbavil břemene hříchů. To je dobré, neboť dokud poselství evangelia dovede vyvolati v hříšníkovi lítost a pokání, do té doby může jej pojmouti Boží milosrdenství, jež mu nabízí odpuštění hříchů skrze Krista. Lítost hříšníková je znamením, že je proň naděje, a je prvním požadavkem. Proto pravil Ježíš těm, jimž bylo kázáno evangelium o království: „Pokání číňte (litujte; *Angl. bible*); neboť se přiblížilo království nebeské.“ „Naplnil [se] čas, a přiblížilo se království Boží. Číňte pokání, a věřte evangelium!“ (Mat. 4:17; Mar. 1:15) Číňati pokání neb litovati znamená prodělati změnu myslí oproti hříchu a býti upřímně zarmoucen tím,

15) Proč může Ježíš býti milosrdným veleknězem a pomoci nám, abychom zachovali svou ryzost?

16) Jak to vysvětluje Pavel v Židům 2:14-18?

17) Pro koho je Ježíš veleknězem? komu tedy musí býti odáno poznání o odpuštění hříchů?

18) Co musí spolu s novým kněžstvím rovněž býti zavedeno? a co bylo jedním ze znamenitých bodů této smlouvy?

19) Co znamená toto odpuštění pro následovníky Kristovy? a co určitě vytvoří tato nová smlouva?

20) Měl by kdokoli pozbýti myslí, protože se domnívá, že pro jeho hříšný stav nepříjde Boží milosrdenství proň v úvahu? co se především požaduje od něho?

že jsme hříšníci, a toužit po vysvobození z hříchu cestou Bohem k tomu určenou.

21 Kdo uvěří evangelium o království Božím, když byl činil pokání, ten podrobí se tomuto evangeliumu spasení a jeho požadavkům. To znamená obrátit se, to jest odvrátit se od hříchu a od světa, jenž slouží hříchu, a jednat ve shodě s dobrým poselstvím evangelia, čímž se stavíme na stranu království Božího a jeho spravedlnosti. Když tudíž Petr pronesl své letnicové kázání k davu shromážděnému v Jerusalemě, tu odpověděl na upřímné otázky těch, jejichž srdce byla znepokojena: „Pokání činite, pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“ Petr uvedl též první krok, který třeba učiniti, abychom přišli v soulad s Bohem, když několik dní nato řekl Židům v chrámě: „Ale nyní, bratří, vím, že jste to v nevědomí učinili, jako i knížata vaše. Protož činite pokání a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvážení [osvězení] od tváře Páně.“ (Sk. ap. 2:38; 3:17, 19) Toto pokání neboli lítost neměla zůstatí výlučnou předností Židů, ale v určený čas přiznal jí Bůh i pohanům. Bůh zjevil své myšlenky o tom v době obrácení italského setníka Kornelia na křesťanství, když pomazal Kornelia a jeho spoluvěřící z pohanů duchem svatým.

22 Petr to vyprávěl Židům v Jerusalemě, načez — jak čteme ve Skutcích 11:18: „To uslyševše, spokojili se a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.“ V plné shodě s tímto faktem kázal Pavel pohanským Řekům v Athénách, kteří byli pověřiví čili „velicí ctitelé božstev [démonů]“: pravil: „Ty doby nevědomosti Bůh přehlédl, ale pro přítomnost dává zvětovati lidem, aby se všichni vsudy káli, poněvadž ustanovil den, kdy hodlá spravedlivě souditi celou zemi (svět; *Kralická*) mužem, jež k tomu určil, když byl všem poskytl možnost víry tím, že jej vzkřísil z mrtvých.“ (Sk. ap. 17:22, 30, 31; *Žilka*) Pokání požaduje se stejným způsobem jak od Židů tak od pohanů, než se přiblíží k Bohu skrze Ježíše Krista. Po takové lítosti musí přijít obrácení, to jest upřímné a rozhodné odvrácení od hříchů tohoto světa, protože Bůh a tento svět si odporují. Od křesťanů, jimž slibuje „milosrdenství Davidova přepevná“, požaduje Bůh v první řadě obrácení, když praví: „Hleďte Jehovu, pokavadž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest. Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Jehovovi; a slitujef se nad ním, a k Bohu našemu nebt jest hojný k odpuštění.“ — Iz. 55:3, 6, 7.

JEHO ŠÍRKA A HLOUBKA

23 Smlouvou zákona, kterou uzavřel skrze Mojžíše, prohlásil Bůh výslovně, co je hřích, a tím přivedl Židy k poznání toho, co je hříchem. Když Bůh vyslal svého Syna na zem, aby se pro dobro lidstva stal hříchy smířujícím veleknězem, a když vyslal své poselství o odpuštění hříchů skrze tohoto velekněze, tu Bůh jasně věděl o hříších, jimiž se lidstvo provinilo. Každý člověk, nehledě na druh jeho hříchu, zhrěšil proti témuž Bohu, jeden jako druhý. V očích Božích nebyl tudíž nikdo bez viny. Všichni museli činiti pokání a obrátiti se od služby hříchu ke službě Boží spravedlnosti. Kdokoli tedy kajicně a ve víře přijal poselství o království, byl — tak jak byl — přijat „Otcem milosrdenství“. Bůh mu odpustil skrze Krista.

24 Je zde na př. Řek, jenž se dopustil přestoupení Božího přikázání proti modlářství, vzdáváje poetu ob-

razům lidmi vyrobeným. Jestliže tento Řek slyší evangelium o království a vidí, že uctívání obrazů není v souladu s Bohem, jestliže lituje a přijme evangelium, je pak jeho hřích tak veliký, že by Bůh jej nemohl pojmouti do svého milosrdenství a odpustiti mu skrze Krista? A zde je Říman, který bojoval ve vojsku císařově a porušil Boží zákon o zabíjení lidí. Má takový naději na odpuštění, jestliže evangelium se dostane k němu a zalíbí se mu, jestliže lituje a chce poslouchati evangelia? A onde zase máme cizoložnici, samařskou ženu, s níž hovořil Ježíš nad studnicí u Sichar v Samaři. Měla nejméně šest mužů, a všichni žili. K čemu jí tedy kázal Ježíš? Může očekávati kterýkoli člověk jí podobný, jestliže slyší evangelium a činí pokání, že Boží dobrotivost skloní se tak hluboko k tak nízké společenské třídě, že mu odpustí hříchy a dá mu nový začátek ve směru spravedlnosti království? A jak je tomu se zloději, pijany, lháři, rouhači, pronásledovateli křesťanů a jinými hříšníky? Může se jedné třídě dostati odpuštění, jestliže činí pokání a přijme evangelium, a druhé nikoliv? Ne, neboť Bůh je všechny řadí do třídy hříšníků, aby se nade všemi smiloval. „Neboť kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jedině, všechněmi jest vinen. Ten zajisté, kterýž řekl: Nesemilniš, také řekl: Nezabiješ. Pakli bys nesemilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem zákona.“ — Jak. 2:10, 11.

25 Kdo setrvá v takovém hříšném stavu, nelituje a neobráti se k spravedlnosti, nenajde ovšem nikdy místa v Božím království a život v novém světě. Jestliže však lidé, kteří se provinili shora uvedenými hříchy, činí pokání a podrobí se opatření evangelia, pak mohou plně důvěřovati, že Bůh jim odpustil skrze Krista a že nevzpomene více jejich hříchů. Jeho bible sama podává případy takového odpuštění u členů Boží církve v pověstném městě Korintu v Řecku. Pavel jim pravil: „Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcologníci, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlodejci, ani dráči, dědictví království Božího nedojdou. A takoví jste někteří byli.“ Nicméně bylo milosrdenství Boží dosti obsáhlé, aby je mohlo všechny pojmouti, pokud činili pokání a snažili se žiti podle evangelia; neboť Pavel dodal: „Ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho.“ — 1. Korintským 6:9-11.

26 Jemná vlastnost milosrdenství byla blahodárným způsobem vyložena v Ježíšově podobenství o ztraceném synu. Podle tohoto podobenství převzal mladší syn své dědictví před smrtí otce a odešel z otcovského domu, kde vládla bázeň Boží, do daleké krajiny, to jest do propasti tohoto světa. Tam promrhal prostopášným životem to, co obdržel od otce, žral a pil a

21) a) Co znamená věřit v evangelium, když jsme byli činili pokání? b) Kdo má přednost činiti pokání?

22) a) Proč vyžaduje nyní Bůh ode všech stejně lítost neboli pokání? b) Co požaduje dále Bůh od těch, jimž se dostane „milosrdenství Davidových přepevných“?

23) Proti komu zhřešili všichni? a jak přijal Bůh všechny kajicníky?

24) Mohlo býti jedné třídě hříšníků odpuštěno a druhé ne? A proč?

25) Več mohou hříšníci důvěřovati, jestliže činí pokání a uposlechnou evangelia? a jak to ukazuje Pavel prakticky?

26, 27) a) Jak byla něžná vlastnost božského milosrdenství ukázána v podobenství o ztraceném synu? b) Kterí kajicníci dnešní doby mohou v tom nalézt odvahu, a na základě jakého ujištění?

smilnil. Toto zneužití peněz, času i schopnosti a veliký hlad, jenž přikvačil na onu zem, uvrhly jej do těžké bídy. Chtěje zůstatí naživu, byl nucen přijmouti ponižující službu pasáka vepřů.

27 Nyní se mladík vzpamatoval, obzvláště když slyšel o blahobytu, jaký vládl v domě jeho otce, ba dokonce i mezi čeledíny. Litoval své cesty a rozhodl se, že se vrátí do služby u svého opuštěného otce, při čemž doufal v otcovo milosrdenství. Zhřešil mladík přespříliš, než aby mu otec mohl odpustiti? Odmítl ho otec? Ó jak něžnou lásku prokázal otec kajícímu obrácenému hříšníkovi, jak praví podobenství: „A když ještě opodál byl, uzel jej otec jeho, a milosrdenstvím hmut jsa, příběh, padl na šíji jeho a polbil ho.“ Přijal vyznání vrátivšího se syna a s radostí mu odpustil. Nato mu opět propůjčil postavení syna ve svém domě. (Luk. 15:11-32) Tento ztracený syn znázorňuje dnešní lidi dobré vůle, „jiné ovce“ velikého pastýře. Se zřetelem k tomuto podobenství měli by naléztí odvahu, aby se kajíceně zřekli tohoto světa a skrze Krista Ježíše hledali Jehovovu tvář. Podobenství slibuje, že — nehledě k jejich světské minulosti — odpustí jim nebeský otec skrze Krista a dá jim pozehaný podíl na dnešní službě pro své království jakožto svým předvídaným pozemským dětem nového světa spravedlnosti. — Viz Strážnou Věž z ledna a února 1946, jež obsahuje zevrubné vysvětlení podobenství o ztraceném synu.

28 Z toho vysvítá, že nemůžeme Božímu milosrdenství klásti meze ani si mysliti, že pro padlý stav, v jakém je člověk ve chvíli svého seznámení s pravdou, jest bezúčelné, předložití takovému evangeliumu o království, protože taková osoba již nedovede litovati čili se obrátiti anebo že by Bůh takového pokání nepřijal. Pokání a obrácení a vzývání Boha ve jménu Pána Ježíše a prosba o jeho ducha spravedlnosti byly účinný v případě Korintských, jimž psal Pavel. Proč neměl by tudíž takový postup býti Bohu příjemný dnes anebo proč by neměl přinéstí užitek dnešnímu hříšníkovi? Je mu příjemný, neboť Bůh nehledí na osobu. Pavel řekl sám o sobě, že je neobyčejným příkladem Božího milosrdenství, neboť hřešil z nevědomosti. (1. Tim. 1:13-16) Když tedy jdeme dům od domu a přinášíme poselství o království u dveří a v obchodech, tu není naší povinností tázati se napřed na soukromý život člověka, na jeho mravní měřítko, poklesky a provinění, než se rozhodneme vyložití mu poselství. Poselství samo je zkušebním kamenem pro každého jednotlivce: buď v něm najde odezvu anebo ne.

29 Než člověk takto obdrží poselství o království, jde cestou náboženské nevědomosti o pravidlech Boží spravedlnosti, neznaje pravdy království a Božích předsevzetí. V předobrazném národu israelském neomlouval Bůh hříchy z nevědomosti, připravil však cestu, kterou takové hříchy mohly býti usmířeny, aby se hříšník dostal zpět do jeho přízně a pod jeho milosrdenství. Hříšník, který tak pozná své dřívější hříchy ve světle později obdržené pravdy, může se s důvěrou blížiti k Bohu. „Domácímu mezi syny Izraelskými i přichozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest, zákon tento jednostejný bude vám, když by kdo zhřešil z poblouzení [nedopatření].“ (4. Mojž. 15:24-29; 3. Mojž. 4:20-35) Kdo se dnes stane křesťanským údem církve Boží anebo zasvěcenou osobou dobré vůle, musí hříchy nevědomosti kajíceně vyznati jako v israelském předobrazu, a oběť, ke které se musí utéci pro božské odpuštění a očištění, je oběť velikého velekněze Jehovova. Ježíše Krista. (Přisl. 28:13) Pokud jde o národy, jimž dal Bůh kázati své poselství, aby z nich vybral lid pro

své jméno, tu Bůh přehlédl jejich nevědomost v minulosti i hříchy, k nimž tato nevědomost vedla. Nyní však přikazuje všem lidem všude, aby činili pokání, a to pro přicházející den soudu, jenž stojí pod řízením jeho soudce, Ježíše Krista. Svým slovem, jež se jim káže, přikazuje jim Bůh činiti pokání.

30 Když apoštol Pavel psal Korintským, nezminil se o soudních sporech, do nichž snad byli zapleteni kající bratři. V prvních verších šesté kapitoly odhalil však fakt, že kteřísi korintští křesťané neváhali jíti se svými záležitostmi i před zákonné úřady země, před římské soudy v Řecku. (1. Kor. 6:1-8) Avšak některé z hříchů, jichž se tam kdysi křesťané dopustili, mohly pachatelé kdykoli přivésti do žaláře. Pavel neuvádí žádného případu, kdy člověk, jenž pochopil pravdu a zasvětil se skrze Krista Bohu, byl by doživotně nebo na několik let přišel do vězení. Avšak stal-li se trestanec v žaláři křesťanem, byl-li umyt, posvěcen a ve jménu Ježíše duchem Božím ospravedlněn, tu ho to zřejmě přece jen nevysvobodilo z pout zákonů země: nezrušilo to jeho trest vězení a nedalo mu to práva uniknouti ze žaláře na svobodu. Musel dáti císaři, co v tomto ohledu bylo císařovo, musel však též s radostí láti Bohu, co bylo Božího. Pavel tedy nepřikazoval otrokům, kteří se stali křesťany, že mají utéci od svých pánů, aby se stali svobodnými uprchlíky.

31 Podobně odloučili se snad muži neb ženy od svých dřívějších manželů podle zemských zákonů, nikoli však podle závažných biblických důvodů pro rozvod. Nato snad vstoupili v nový sňatek dříve než poznali pravdu o království a než se skrze Krista zasvětili. Mezi Korintany byli patrně takoví, neboť Pavel jim otevřeně praví, že někteří z nich byli cizoložníci, smilníky, samecizoložníci a změkčilci. Takové osoby musely zřejmě pak jednati jako křesťané podle právního stavu v němž je zastihla pravda. Zákon země prohlásil první sňatek za zrušený a druhé manželství za správné a pravoplatné, uznával tedy pozdějším sňatkem spojené osoby za muže a ženu. Zákon země nežádal od nich, aby tento pozdější sňatek zrušili. Pokud jde o to, co učinili než přišli k pravdě a zasvětili se, to bylo přikryto krví Ježíše Krista; nadále však museli poslouchati zákona Božího.

32 Boží služebník Pavel ukázal nejen, jak podivuhodné je Boží milosrdenství. Měl i jiný silný důvod k tomu, aby poukázal na skutečnost, že někdejší cizoložníci, modláři, smilníci, lupiči, chamtivci, pijaní atd. byli nyní umyti, posvěceni a ospravedlněni a že obdrželi ducha Páně. Co bylo tímto závažným důvodem? Šlo o to, že se neměli vraceti k takovým věcem a neměli Boží shovívavosti a milosrdné dobrotivosti lehkomyslně zneužívat. Kdyby tak byli jednali, byli by plně odpovědnými cizoložníky, modláři, smyslnými změkčilci, sodomity atd., kteří se nemohli omlouvatí nevědomostí. Proto praví Pavel: „Nevíte-liž, že těla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, učiním je údy nevěstky? *Odstup to!* Zdalíž nevíte.

28) Co bychom tedy neměli dnes mysliti? a co neměli bychom zkoumati, než někomu vyložíme evangelium?

29) Jak se postupovalo u Izraelitů ohledně hříchů z nevědomosti? a jak musí se postupovati dnes?

30) Staně-li se trestanec ve vězení Božím milosrdenstvím křesťanem, jaké je pak jeho postavení a jaké jsou jeho povinnosti vůči zákonům země?

31) Jak je to s těmi, kteří se rozvedli a vstoupili v nové manželství, než poznali pravdu?

32) Který další důvod — kromě poukazu na Boží milosrdenství — přiměl Pavla, aby upozornil na to, jakými hříšníky bratři kdysi byli?

že kdo se připojuje k nevěstce, jedno tělo jest s ní? Neboť dí Písmo: Budou dva jedno tělo. Ten pak, jenž se připojuje Pánu, jeden duch jest s ním. Utíkejte smilstva! Všeliký [jiný] hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla [jeho] jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší, neboť spojuje své tělo s hříšníkem a dělá tak sám sebe s hříšníkem jedním tělem. — 1. Kor. 6:15-18.

33 Z Pavlova dokazování jasně plyne toto: Jestliže Bůh prokáže milosrdenství osobám, které se nevědomky dopustily zvláštních hříchů, nežli jim to vytkla přinesená jim pravda, pak se to neděje za tím účelem, aby se úmyslně nadále oddávaly těmto hříchům v domněni, že mohou snadno zase použití Božího milosrdenství. Naprosto ne! Boží milosrdenství je popudem k spravedlnosti, pobídkou k poctivému úsilí, žítí nad hříchem a bez jeho otroctví. Bůh prokazuje své milosrdenství, aby zasvěcený člověk poté kráčel v přímosti a ryzosti, a nevracel se opět k nečistotě a službě hříchu jako umytá svině do kaliště bláta anebo pes k vývrátku svému. Člověk, jemuž se dostane láskyplného milosrdenství Božího, je postaven před otázku ryzosti. Má nyní příležitost ospravedlnit Boží jednání s ním. Jak to? Tím, že dokáže, že dábel je lhářem, říká-li, že Bůh svým milosrdenstvím nedovede člověka pozvednouti z hříchu a přiměti ho, aby poté setrval v jeho spravedlnosti.

34 Z té příčiny žádal Pavel na korintské církvi, aby vyloučila smilníka, který tohoto bodu nedbal. Muž ten dopustil se smilstva s ženou svého vlastního otce; a Pavel nyní žádal církev, aby chránila a zachovávala svou ryzost tím, že tuto pohoršlivou, duchovně nebezpečnou osobu vyloučí ze svého středu. Její postup nebyl ovocem ducha Božího, a církev musela se snažiti, aby zachovala ducha Páně ve svých řadách tak, že „vyvrhla tohoto zlého ze sebe“ a „nesměšovala se s ním“. — 1. Kor. 5:1-13.

35 Zdá se, že tento postup měl blahodárný účinek na domnělého křesťana, který se provinil oním špatným jednáním. Vzpamatoval se. Pochopil hloubku svého hříchu a pocítil, jak velice se prohřešil proti dobrému jménu Božímu a Kristovu a proti čistotě Boží organizace pod Kristem. Pohnulo to též shromáždění k tomu, aby se seskupili kolem Boží spravedlnosti a očistili se tak od jakéhokoli zdání, že dotyčného muže mlčky nechali cizoložiti a svým lhostejným chováním to schvalovali. Mínil-li Pavel v 2. Kor. 2:1-11 téhož muže, tu tento litoval a s velikým zármutkem se vrátil k Jehovovi Bohu, aby dosáhl milosrdenství skrze Krista. Pavel, jenž sám zakusil nevyšlovného milosrdenství Božího, prokázal nato milosrdenství tomuto kajícníkovi, vyloučenému ze společenství. Požádal církev v Korintu, jejíž údové stali se vesměs křesťany Božím milosrdenstvím, aby kajícímu prokázali milosrdenství a uvítali obráceného ve svém středu. „Toto pokárání od většiny, kterého se mu dostalo, stačí; proto nyní místo toho byste mu měli raději odpustiti a povzbuditi jej, aby snad přílišným zármutkem nebyl takový člověk dohnán k zoufalství. Proto vás napomínám, abyste k němu uplatnili lásku. Proto jsem vám totiž také psal, abych se zkouškou přesvědčil, jste-li ve všem poslušni. Komu vy odpustíte, tomu odpouštím i já. A cokoli jsem já odpustil, odpustil-li jsem co, učinil jsem pro vás před tváří Kristovou, abychom nebyli přelstěni satanem, — vždyť dobře známe jeho úmysly!“ — *Žilka*.

„VYCHVÁCENA Z OHNĚ“

36 V roce 537 př. Kr. přivedl Bůh židovský ostatek

zpět ze zajetí v modloslužebném Babyloně. Mluvil o něm, jako o „hlavní vychvácené z ohně“. (Zach. 3:2) Mohl tento ostatek zničit spolu s celým židovským národem, neboť lid ten porušil opětovně jeho smlouvu. Bůh byl však dosti milosrdný, aby vzhlédl na osoby ryzosti a z té příčiny nezavrhl celý národ. Zachoval věrný ostatek pro sebe. To platí pro dobu proroka Daniele a též pro dny Ježíše a jeho apoštolů. (Řím 11:5) Platí to i pro naše dny, co bylo v roce 1914 po Kr. zřízeno Jehovovo království pod Kristem Ježíšem. Tento rok znamenal začátek první světové války. Po jejím skončení v roce 1918 vystoupil pouze ostatek zasvěcených křesťanů, kteří se nabídli jako svědci Jehovovi, zaujali bezvýhradné postavení pro jeho království a začali je kázati všem národům jakožto jedinou nadějí pro všechny lidi dobré vůle. Za první světové války provinili se údové tohoto ostatku značnými náboženskými pošetilostmi a proto vážně zanedbali svou povinnost. Bůh však četl v srdcích těchto věrných údů ostatku a byl k nim milosrdný a shovívavý. V roce 1919 vysvobodil je ze zajetí a z poroby nynějšího světa, aby mu sloužili jako svědci jeho království na zemi, úplně oddělení od tohoto světa. Obrazně řečeno, uvedl je tak zpět do jejich země čili na jejich pravoplatné místo na zemi. V Žalmu 85:1-13 je to krásně vylíčeno těmito slovy:

37 „Jehovo, tys byl kdysi laskavý k zemi své; přivedl jsi zpět zajaté Jákobovy. Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryl všeliký hřích jejich... Ukaž nám, Jehovo, milosrdenství své, a dej nám své spasení! Chci slyšet, co praví silný Bůh Jehova. Neboť jistě mluví pokoj k svému lidu a k svatým svým, jen aby se zase nevraceli k bláznovství. Blízke je spasení jeho těm, kteří se ho bojí, aby přebývala sláva v zemi naší. Milost a pravda se potkají; spravedlnost a pokoj se políbí. Pravda bude pučeti ze země, a spravedlnost s nebe vyhlížeti. A Jehova dá též dobré, a naše zem vydá svou úrodu. Spravedlnost půjde před ním, a položí kroky své na cestu.“ — *Slov. bible*.

38 Kromě svého milosrdenství ukázal Jehova Bůh svému ostatku slavné pravdy o svém království, jež nyní působí skrze Krista. Proč? Aby se poté prokázali jako věrní služebníci ryzosti vůči Bohu a jeho království universální svrchovanosti. To je příčinou, proč Žalm 85 varuje ty, jimž Bůh dal opět svůj pokoj: „Aby se nevraceli k bláznovství.“ Pokoj jeho zalíbení a požehnání zůstane jen tak dlouho na znovuzřízeném ostatku, jemuž bylo odpuštěno, dokud ten se nevrátí k náboženské a světské pošetilosti.

39 Jsme nyní v době po druhé světové válce. Věrný ostatek přežil i tuto válku pod podivuhodnou Boží ochranou. Pro údy ostatku a pro ty, kdo jsou s ním spojeni, vzniká nyní otázka zkoumající srdce: Vyšli snad někteří z nich z druhé světové války poskvrnění a

33) Co tedy ukazuje dokazování Pavlovo jako účel milosrdenství?

34) Co měli podle Pavlových slov učiniti Korintští s cizoložníkem ve svém středu? a proč?

35) Jaký účinek mělo uposlechnutí Pavlovy výzvy na cizoložníka a na shromáždění? a co doporučil Pavel potom?

36) Jak prokázal Bůh milosrdenství ostatku v staré době a též od roku 1919?

37) Jak to krásně popsal Žalm 85?

38) Proč zjevil Bůh dále svému ostatku slavné pravdy? a proč je varuje, aby se nevraceli k pošetilosti?

39) Proč přišla nyní v době po druhé válce pro některé chvíle, aby vyznali svou nepravost a odvrátili se od bláznovství?

pošpinění, protože se pod tlakem totální války, který většinu lidí vnutil do určitých organizací, zúčastnili takových „bláznovství“? Poddal se někdo světové válečné organizaci přes všechny zjevené pravdy a přes všechny rady, jež byly dány mezi první a druhou světovou válkou, přizpůsobil se tomuto světu a odvrátil se od Bohem mu daného příkazu, kázání Boží království a sloužiti mu? Někteří to nepochybně udělali. Pro ty je nyní na čase, aby vyznali, že vztáhli rukou svých k nepravosti, aby hledali odpuštění Jehovovo skrze Krista, aby se od takového bláznovství odvrátili a dali se odhodlaně cestou spravedlnosti jeho království. Věrný Daniel vyznal hřích svého lidu v naději, že jej Bůh přijme brzy zase do své přízně. Nejednal samospravedlivě a nevyučoval se z viny, kterou na sebe uvalil národ israelský. (Dan. 9:1-19) Je tak věrným

příkladem, kterého musí v této době milosrdenství následovat všichni pokorní ostatku Božího i jejich druhé dobré vůle.

40 Všem těm, kdo litují, vyznají svou nepravost a obrátí se v této nebezpečné době před Armageddonem na cesty Boží, dá Jehova to, co je dobré. Dá dokonce ještě zřetelněji projevit, jaké je spravedlivé ručítka jeho království a jeho nastávajícího nového světa: a tato spravedlnost bude nám bezpečným a spolehlivým vůdcem na cestě jeho kroků. Cesta jeho kroků je cestou věrné ryzosti oproti spravedlnosti jeho království pod Kristem.

SVa z 15. dubna 1947.

40) Co učiní Jehova těm, kteří přiznají svou nepravost a obrátí se k jeho cestám?

Dílo království

Členáři Strážné Věže váží si skutečnosti, že theokratická vláda je na zemi v činnosti, pokud jde o Jehovovi zasvěcené. Jak pomazaný ostatek tak i jonadabové mají výsadu, že smějí z milosti Boží přispěti k uhrazení oprávněných výdajů spojených s prováděním díla království. Zašlou-li své příspěvky přímo kanceláři Společnosti ve své zemi, pak mají záruku, že peněz bude použito nejlepším způsobem k podpoření zájmu království.

Tato noticka není prosbou o peníze, má však připomenouti všem, kdo by rádi podpořili Jehovovo království, že je dobře zaříditi se předem tak, že každý týden odložíme určitou částku, podle toho, jak Pán nám dá finančně prospívat. Je úkolem Watch Tower Bible and Tract Society, aby nejehospodárnějším způsobem použila těchto příspěvků k oznamování jména a království Jehovy Boha. Je-li Společnost předem informována, s jakými příspěvky může během roku počítati, pak je jí možno sestaviti plán pro svou činnost a

pro spojené s ní výlohy. Doporučujeme proto, aby po obdržení tohoto čísla Strážné Věže každý zaslal kanceláři společnosti dopis nebo listek tohoto znění:

Doufám, že z milosti Boží budu moci v příštím roce přispěti částkou ..... Kčs na dílo zvěstování Jehovova království. Splátky budu zasílati v takové výši a v takových obdobích, jak mi to bude vyhovovati a jak Pán mi dá prospívat.

Podpis: .....

Opis tohoto sdělení ponechte u sebe jako upomínku na slíbenou částku.

Mějte na paměti, jak nutně potřebujeme vedení Páně, a předneste i tuto věc před trůnem nebeské milosti, aby poskytnutých peněz bylo použito nejúčinnějším způsobem pro zvěstování království.

SVa z 1. května 1947